

סירובים

אם יש לך עתה יתור ספקות, תהיות וסימני שאלה מפני שרצו לך במסגרת לקחת לידך את היחידה, הרי שהתשובה הושגה את מטרותי. בראשית הדברים הצענו את השאלה "מתי תתקשרת?" והצענו, אינדיבידואלית ודו-קדמית, התייחסויות מספר, הדוגמאות השונות שישנו להציג את התקשרות כמרכיב יסודי בדיאלוג הבין-תרבותי. הפערה מצויה בכל דבר פנימי, ואשר על כן, כיון שקשה לדחות אותה ולשים לה נדחת. אנו יכולים לומר "אני אהב אותך" בעוד שפיר ובחירת ובכתיב, ואנו יכולים לצפות כ-התמסר" ובידור "מוסרם" כמלודיוזיה. כלומר, קוצר אמצעים שונים לאותה מטרה ואותו אמצעי למטרות שונות.

המודלים שחובא מוארים את התקשרות כתופעה מוכרמת, רב-משמית, אשר מתמסרת על פני רמות שונות של דיון ותורמים שונים של מחקר. לפיכך, קשה להמשיך אותה בדרך אחידה וחסכונית. תקשרות אצל חוקר הספרות נבדלת ממתמחה-בשם אצל הפסיכולוג, וזו של הנבל מובחנת מזו של הסוציולוג. מעוון נקודת החשפה על התקשרות הוליד מעוון דומה של חלוקת פנימיות בתוכה. סמא הקישי שבחזיונות משהים להבחנה בין סוגים שונים של תקשרות. כיצד נמיון; לפי מרכיבי התחלה? — חישים, אמצעים, מי שנתמסר, משוב; לפי תוצאותיו; לפי הדרך בה הוא נתפס?

בבקשו להבחין בין תקשרות בין-אישית לבין תקשרות המונית. זו האחרונה נחשבת לתופעה של סמאח השגים האחרונות ובעיקר של השיגורים החלופים בהם נקשרת התפתחות טכנולוגית לתחומים הבדלתיים. שיידוע בהחזרת הבאות. אלא שההבחנה שהיתה בדרות עם עלייתם של הדיו והפלווייה, מיטשטשת כיום — זו מטרות הטייה לכלל בין אמצעי התקשרות גם מדיה "בינתיים" יותר, דוגמת ספרים או קלטות — וזו כשל

הרחלטה הקבועות מתייבנה את הוויז. מונית אחת, תפיסה של המסחה ככלי להצרת מושג למוען שוברת את היחיד-סרטיה של המדיום, מאפשרת לאוכלוסיית המדיום זרועי תקשרות מסורתית לנמנים בנכונות רבה יותר את התכנים הממעים אליהם מתקשרות ההמונים וזו בעצרת משנה ופרום תקשרות, והן בדרך שבה הם יכולים גם להתגבר ולהשיג.

לסיכום, אנו שהבהרלים בין תקשרות בין-אישית לבין תקשרות המונית מעניקים יתרונות חסודות לכל אחת מהן. יתרונות חסודות אלה הם יחסים למסורת השטת רומנטי ולאמפניס היומדים לרשעים הבאן שתי דוגמאות למקרים, שבהם הערדמו הממעים, או לפחות חלקם, להסתמך על מקורות מידע בין-אישיים, כמו שטקשות, או לקחת חלק בהתנסות ישירה ובקטרי-מתוקנת. אלא הסתפקו באמצעי תקשרות ההמונים שעמדו לרשותם היומדות כאלה הבאו את המחקר להכרה במגבלות עוצמתה המשיעור של תקשרות המונית ולחקירת המגבלות הללו מצד אחד, וההיבול מושגים — האכי-שלטון או שוחיי רוחות-הכלל — לפתח דפוסיים שלילוב בין שני סוגי התקשרות כדי להשיג תוצאות משופרות. שילוב כזה עשוי להיות שימוש מקביל ובקטרי-מומאם ששני הסוגים נפרד, או שילוב משלים המטצל את המסר המודפס, הדוידומי או הטלוויזיוני כבסיס לשיחות מוחות במסגרת קבוצת דיון קטנת. הסאן דוגמאות לניצול של שילוב משלים למסרת אינדיקואציה — השמעת מסרים דימויים ובלעדיים — וכן למסרת אינדיקואציה הבדלתי וניעור הבקרת.

מקנים באמצעות משרדים הנמנים באורח פרטיני, אין לו קשר ישיר עם המדיניות אלא בתיווכו של מנהל. התייחסויות השונות של בית הספר מודרנית התקשרות לתחומים כל דפוס השלטה למטרות הפיחודות את הבורד לתחומים כל דפוס השלטה למטרות הפיחודות שבוך הוא מופעל — זו מברחנת החנוכים, והן מברחנת המיון הדישי של תקשרות בין-אישית לעומת תקשרות המונית. ואכן הפרום התקשרותי, שלא כמבוצות הלימוד הסינית, הוא מבידה רבה פעל יוצא של המיעוט במקלות רדיו וטלוויזיה. לעומת קבוצת הלימוד, אשר תכליתה אינדיקואציה, הרי שהפרום התקשרותי מנוצל לסינכרוניזציה הבדלתי. משום כך, קבוצות הלימוד הקונטקסטיות מנעיות ברכות עיקרון נוסף של לרספול ומסוון — עיקרון המנוטליון של המסר — כשן מקשרות על מסד צנטרליסטי אחיד מתוך שאיפה לחשת חסד המיעוטי של שינוי עמדות. לעומת זאת, הפרום התקשרותי מעניין להאשיר, לעניין, לקרב, ועל כן הוא נטה דוקא לפלוירליס ולסתמכות על הדוגמיקה של הקבוצה עצמה, דוגמיקה אשר מנוגדת בין המסר לבין כל משתתף בקבוצה.

מששש הפרום התקשרותי משלב את היתרונות אשר נלמדים באמצעי תקשרות הממונים — זו התפורה הרהבה של המסר, והן החילוק היסודי את תכנון — עם מעלות התימיקה של קבוצה קטנה. רוגיס (1975, Rogers) מוכיח שההתנסות כשעצמה, עונה על ברכים הבדלתיים, ובכתיב כאש החיושי הלום במדיום, ובפרום שולח הדחת לו, משרר עניין ופתיחות. המוכיכה ההדדית והאינדיקואציה בתוך הקבוצה מפליים מבידה מסוימת על קבלת רעיונות חודשים, מה גם שההשתתפות בקבלת

לרעיונות, ולכוח, התעלמות לקריאה, או להזנות, או לפגיעה בצורתה מניקנה לטעם מופשט וחסריות, שמעו מן החלטה של הסופר, וזכר עם במהה המוקדמת ובעיניו הקצרות, ואלה מצום מחקים הלכה עם המשאית אהלה. קצרות הלשון בסגן הקונקרטי, שנוכל להגירה רבה לשם אינדוקטיביות של המונח, מוגזמת אף הן שילוש משלים מסוג זה. הפרוס מאורן על-ידי פמיל מלכה מקובל מראש תוסף תעמולה פובליציסטית בעיקר, והדורוך לגבי דרך ההצגה הנונה של הדברים. המעיל מכנס קבוצות קטנות לקריאה ולדין בחומר. במהלך המפגש מורוא המנהה את מחויבותו של כל משותף ליעונית המפעמים ולאידאולוגיה בכללותה. בתום המפגש עלו להלחן דה נכחת שכלל עם פרטוקול והחלטה שתקבל. הפרוס הסיני אוסי במדינות קונטריסטיות רבות, וניתן לזקוף את הנלחמו לכותה הזרבת שמנו להספול ומסמן להלחמה חדרו הקריאה הדיסטית.

הפרוס התקשורתית הוא רגיון שעליו בקרב משפחות וקלואים בקרב, והתפשט ליקן ולסודות מפתחות בתו החי, גאה וקוסטה ריקה, במקומות שבהם הורג, קבוצות קטנות מתכנסות כדי להחיש לאמצעי תקשורת המונים ולדון בנוכח שהנעבר בו. שלה טמסס המוען שארץ את הקבוצה, מנהה אותה הורג להבדלה ולגיבור של המונח בתחום.

הנוסף אתה לצורוס הוא הא מדוי הקלאי הדרו שירותים אלה בנושא קלואי וברואות מופנים לתקלאים שמתכנסים בבתים פרטיים, או במבנים ציבוריים. לשם ההאנה בעקבות השירוד נשבת שיהה ואף נמסרות תנובת ליוצרי התשודים. מטמסס סולווינוי מקבל טסה באוורים קלאיים בנרמם ובאסלה. זוגמה אורח היא בית הספר המשוד, שמקורו באסלה והוא נפוץ באמריקה הדרומית מערבת הלטרדה של בית הספר הדרומי מוכרבת משיעוריה ולכל מבצעים לצמנים הכרזתן, חרשות מקוריה וקולאז, וכן תנובת דה תרבות וסדוקה מדריכים-מורים מוכנים את קבוצות ההאנה והלמוד ומסיעים לפשתות בהתמודדות עם החובלים

בישראל, הליקוויה החובות והאינסטיטוט הפתוח מצגלת בבסגרת פילוח ההורה שלון ססים ותשודי קלוזיה מחד גיסא, ומסגרת בן-אישיות מאחד גיסא אצל בעד שבייתה המורה הוא המוען והמחמה כאחד, והוא חושף את תלמידיו וחר וצורה מוכרבת לאמצעי תקשורת המונים, הרי ממסד חופר הלמד באוניברסיטה המפתח מעביר את עיקר דבריו באמצעות ספרים ואת

שמעו כשכנו למיניהם, תעמולה פוליטית או מסחרית, ומסכים על שילוב מקביל של שני סוגי התקשורת למשל תעמולה בחירות ופילוח תשודים של המפלגות לצד חוגי בית שתי עורכות. התשודים מכללים את תקשורת הרומסם שלום מפצים את המסר של המפלגה לכל שורת האם, לכל מי שמקלט התלויה בהיש זיו ועינו. חוג הרוג, כבר הסבוג, פונים לקהל מצומצם יותר מבהיות הקהל, גם אם מנוון בהרבה.

במסגרת מלוכת בחירות, הנוף המפוק את התשודים נפד מזה המפעיל את חוגי הכות. לענינים מצג והכנת כללות משותפת. אבל בעוד הראשו מגב בעיקר לתשודים של המפלגות האחרות האחרון מגב להנמיקה של כל זמן בנפרד באמצעות המנהה הטרוד אותו. הקשה של מערכת הבהרות מקשה על עדוניה והביס של כל הנוגעים בדבר, ולכן בנוכחות אלה מוטב לנצל את התודעת של תקשורת המונים במקביל לנעול מעליותיה של שאמצעי התשודים הממונים משנינים המוצה של מידע, והתקשורת הבין-אישית נפשט זאת אם נאמר שאמצעי תקשורת הממונים משנינים המוצה של מידע, והתקשורת הבין-אישית שואפת לשנינו על שמדח.

שילוב משלים

שני סוגי תקשורת משלמים זה את זה כאשר הפוען מנה מסגרת פורמלית בן-אישית, שתכליתה לדון בנוכח ובתוכיב של תקשורת הממונים, מסודת זה, הדרסה כיום בכנינו יסודות תקשורת, או "קבוצות מקודד", מיישמת עקרון שליסוז לוספול ומסוך (Merton and Lazarsfeld, 1971) בזמן עלומי של מקור תקשורת. עיקרון המרוס כי תעמולה באמצעי תקשורת הממונים טעונה השלמה בצורת מנג טמסס-אל-פנים מנאגו לישגת מעלה.

התקידים מתארים, בין השאר, הנושים והמושג אלה חרדי קידאה ומקורונים שחוקמו בשנת 1933 בנרית-המונחית ומכריכים את מיעוט מקלוו הדרוי המסומים, צרוף זה של נסבות אופטר לאידאולוגים המסומים לשוחר עם הקוראים והמאזינים על תכנים שהנעבר באמצעי תקשורת הממונים. לוספל מסוון מוים שלוש סבות ליעילות התעמולה החברתית בבדידת-המונחיות מאחת עתה ראשית, הדיננים המקומיים משמשים חזק מרכז התעמולה המאשרים את רעיונותיה, שנית, התקידו של המשנה מנעמסם להיבס הטכני של אוסף הקול, ואין רוא נדרש ליצור את התכנים, אלא רק את התנאים

אם בודק סמוכיות, משום ראשוניותה המינוחה של תקשורת הבין-אישית, ובין אם נוקבות חנינו ותקשורת, משום ההכרה בעולות השילוב של שתינו. דוגמה לעילוב סמוכני, המותווה ישמעתי, ראינו כאשר הנוג את מנוון ההפסדות השמעות נושילמה למדע בלתי-מספיק שמשו או מצעי תקשורת הממונים. כעת נבחן שש דפוסים של שילוב סמוכני הרוס על-ידי המוען.

1.2.3.2 שילוב בין תקשורת ממונית לבין תקשורת בין-אישית

תקשורת בין-אישית או תקשורת הממונים – מה עיל ויתר לטוח מילוי או לאחד זמן מה הן השפעות הלוואי מה הוא תולדות; כיוצ לשלב אותנו אלוות אלה דומות לצד תרזות ומסוקיות חוקדים ראוני תקשורת כאחד. שיל של שני סוגי התקשורת, הנות ומכנס ניפול נפלד ומשולב של שני סוגי התקשורת.

כמעט מראשיתו נעמד המחקר של אמצעי תקשורת הממונים על החיבור של שילוב האמצעים הללו עם תקשורת בין-אישית לשם השגת החשפעה הדרוים (Merton and Lazarsfeld, 1971). שני הסוגים קיימים זה לצד זה: אנשים נופים בסלווייה ומשוחתים איש עם רעה חוד כדי צפוייה, מאזינים לדיו ומגובים בתחום לתנובתיהם של מי שמאזינים אותם. כשהוא מתחם כיצד ישפיע. ניסח המוען לנצל את הדר-קיום התי, וחתה שיכוח בערוו תקשורת יחיד, הוא ערוף להחמש בסוי תקשורת וברוצים רבים ככל שילוב: יתו לשלב את סוגי התקשורת בשני דרכים עיקריות: שילוב מקביל ושילוב משלים. כשורות הבאות נותח אתו

שילוב מקביל

דמס השילוב היה מוצל במקביל תקשורת בין-אישית ותקשורת המונים, והדוג הוא, כמנון, על "מספיקלי" חברה היא לניצול קבוב של כל ערוץ נפרד לישג סמיה משותפת, כלי להשקיע מאמצים מרויאים חודים בין המסומים הערוצים השונים

מתחלפת נעדי עינוי והוא רותק לדוד שבה בעלי המקצוע מגשים את המצאות בנחה אסטרטית, מעניתי והסמוכנות ורוח מפני שרוא באמת. ככל זאת אפטר לטעון כי עניס החינוך של הטלוויזיה הוא להשיק לאריות משמשת, עצם תר-הרה והתמצות הפכו אריות שכול היה להיחשב למשעשעם או לסאובן. ליוצרות ניצא דופן ולחיות שתחרות בודדות.

שדור הטלוויזיה הוא המונה אחת של המציאות, תמסה אחת מיני רבות שלת אחד מהמרכיבים במפעד יכול היה לקלוט. כמובן שהן שידור הטלוויזיה הוא עיוות או הרסיה של המציאת, לטובה במקרה הנוכה, ועוד נשוב לוח בכד המסול. החוויה של אוירה מרוחק, כמי שהמבחה אצל המולבי בבית, היא חוויה מחונקת המפעד נוסק לטרידה ולסוכנים מקאצניים כדי שיהפכו אותו למעניין. בשולי המספול, החוויה אוהנתית. ההתמחות או האכזבה הן תוצר ישיר של האריות המידי. יתנו שכד אפטר להסביר את ההעדרפה למפגשים בלתי-אמצעיים עם דמויות שגודרות את המסד הקסן והאן דמי העיונות כמס לשל, בערוב ראיונות סמוכיים. יתכן שהחוויה האוהנתית מותוויה רושט עז יתור מן הרחיק המותמת באמצעים שונים.

רבה נשוב טענה למוען ולרשומיו שיל. הורח בדומה שהנצו בראשית הדברים לניצול עמדיו תקשורת שונים לשם תמסות חרות. ראינו כיצד הותפלל ירוס את המסות הרוניות לו. הוא יוצר קשר בלתי-אמצעי עם קהל מסמס; ככל שהיא משמיע את דבריו במסגרת אודות, כו שבה המשוכנים מפגנים כלפי הסבחה ומסוכה. הוא מנב את המפסקים בדיטואות של לחז חכרתי המלה את חסינוי לישוי עמוותיהם; במקביל הוא מוחל להפוך את מסויו בודד שווה לכל נפש כסלווייה, בדידי ועיונות המתוכנן אין הוא יודע מי ייתפל במסויו הללו. אל רואה שריוו הום רובם שאלוים לא תגיע באופן אישי. כך עולה בדיד להעביר את דבריו אם אל הללו. וגם אם לא השתכנעו לחת לו את קולים, הרי ששמ מכר להם עולה, ואם יוצר ניפול לנחת אליו פנרויסם שיבוחר בהם.

תקשורת בין-אישית, מעצם היותה ורד ההתקשורת שרישט ראשוני, מסייעה לשמש אותנו ברוב מניעתי הכאים, הן במעלדים של תקשורת בין-אישית והן בממדיה של תקשורת המונים. בהיותה המוחת נוסף לתיחום כיצד הכולה הבלתי-מונבלת, בידוחת לאמצעי תקשורת הממונים, סוליה מאחה יתור ממד חברה בהשפעה המתוכנת של התקשורת הבין-אישית. דומה שחרינים המקרים שבהם אין האחת שולבה באחרת, כן

משוברים שלו: הנחירה נאחה האפשרויות אנה פוסלת את האחרת, אך והיא שנת יחידות לכאן ולכאן.

שאלת המידות למחונות, הפיקה מפגעים אפסיוניים מצוינים השנה לבני סב הדיווח המדויק של יעונו לעצמיק אוננו גם ביהדות המאות: לעת ענה דנונו הוואות אחת כואת מאהשת למה של הפלווייה בארצות הברית. באפריל, 1951, נערך מצעד נפתחו לבנו המצבאית עטור ההגילה דאגלס מקי איתור. כמעל יורא של התהוות ננית התקופה מאשר לסטנדרטיו של המדיה הדוע. יצא לאנ רלאנ (1970, Long and Long) להשוות בין הרשנים והחוויות של המקתולים שהלטרופו בשולי המסלול, לבין אלה של הנופים שנתחו לעמוד של צילמתיהם של היוצאים לרחב ולדווח על התרשמותם של המפתחלים. הפגנת וראונות דומים נערכו בנחונם של נופי המלווייה בשעת הצפית.

נמצא שהמתקבלים חלפו בין כאלה שהעניינו כמצבאית רוכז לראות אותו ככחל סבלי, לבין אלה שהתענינו באיורו עצמו, במצע ובחמון המתקבל. ריכוז לעויה מיוחדת על הקטנה הראשונה נענו עשרה אחוזים בקירוב בו המשאלים.

בשל המתקבלות רבים מן הנבחרים שכאן לוחות במצבאית כלל לא הצליחו לראות את המכונית שבה הופע מקי איתור; הבעיה הטכנית-לאורה ממחשה את המבטים בין החוויה של הישבים אל מול המרקע לבין התנסותם לאורד המסלול הרשעה הכללית של המתקבלים והמה לסכים את האורו כמשעמם. לעומתם, נופי המלווייה התרשמו למדי אחרת מעבר להנחות שלהם מדורים דוע, האורו בשלעצמו הפכו פנימיים כמרתם. עידוד הסטנדרטיו היה עורר, הנמצא קפץ מוזי לעתים את שהיידו מקוודות עילום שנתם שצנצו לאורד המסלול. כל שהוקדם הפגנו, תיאוריהם על הפננים, של אחד מכם שבקש לתאר להבה ככל האפשר בפרק הזמן שהתקבל לו. היסוד אי הם לונדשו הדיוויזיות המהירות שהתבטאו בשידור אל הנופים בזמן. לעומת זאת, ברות גם אם מילולית הנופה זיפה לו כואת הפגנת שנתה ניתן מה להבחין במכונית ובמצבאית התי שיורא נאלץ להמתין להם זמן רב, לראות אותם למשך דקות ספורות, ולצפות בהם ממרחקם עד שישעלמו מעינם.

האחד הוא שהשנה בבית עורפה הנופה יושב בבוהות, אפשר לעשור כי המסקנה המובקשת מן ההשוואה מסתכל בשידור ישיר, ועם זאת עורר התרשמותיות

ממקע לציבור הרחב. מבט כלכלי של עיתון יומא "הישש מפי פיתויה ויישש אותו לליודיע דבר", למאית עין, פוסם הידיעה בעיתון לא חידש דבר לציבור המשקיעים והשמשנה שווינואלה אלהם הקדמה אותו, אבל במלל, כל עד זם המלד בצורה של שמחה, הרשיות ברות שלא להתייחס אליו. פיסטומו הפוכי מתייב תנובה, או המפגנת מתנובה, ומאלץ את הרשיות לשפך את היצבור במדיע שבידו. בדרך זו, הן המכות למקור של מלדע מססין באשר לפיתות, ואין עוד צורך בשמחה.

דומה שבשוראל קיים שילוב של תנאים העושים את רחישו השמעות למשונות כמיוחד. רשת הנחתת יעילה של הנכרות אוניברסלית היא מרכיב הייני להעברת שמעות. רשת כואת ממודרת בשעת משבר ומסתוינת בנפוסיה הפשוטות מסותריים באופן כללי, עוראל נחשת להברה שישקמה כמיוחד רבה דפיעי תקשורת מסותריים משמחתיים, הבורתיים ובינאוי באלה שקרים ברו-אישיים. צורך מבט החידים לאופי הבין-אישית של מערכת המדיע מסביר את האפקטיביות של אלוך שמותריים למינוחים.

ולעוד התציאות

עו כמה הסטנדרטיו היה אכן אמצעי נורא — כלי שאין בו אלא לשמש אותו כעין נוספת, רחוקה יותר: עד כמה שמערכת הסטנדרטיו — במכוון או שלא במכוון — במה שהיא משדרת, ומפגנת ולפנים בה מפגנות השונה באופן קבוע ושיטתי מן המפגנות שהיו חווים לאלמל התינון הזה? ומה בדבר הספן או הסרטו? אמצעי התקשורת מייחסיים למציאות מסוימת שאותה הם אמורים להציג שאלת אלה נונעות לענין שביין תיאור המציאות באופן מיוחד לבין המתעוררת בלתי-אמצעית מן המציאות הזו. אין מוצב בפאלה פילוסופית עניינית בלבד, אלא בשאלה בעלת חשיבות משוית ויסי-יומית. מני אחר, משמשות לעיתים קרובות טעות דובר עויית המציאות המנוונת שנית שם, "ומצו עני" — רבים מביעים העדפה להנחות בוחות מסוימות דק כפי שהן מעברות באמצעים שנתו של מלדע המדינה להנחות ממונחים שונים. האם ללכת למשחק כדורגל או לפגות בו מלד המרקע? והאם לצאת לקונרט, או להאזין להקלטה

14 תיאור
המשנת משמעותות המפגנה - יורה א לא יורה שחונות

קרקע פורזיה לשמועות מפה לאורו 1966, Shibushtani). השמועה מהרה התפיק מנקיטתו למידע רשמי, כשור אחת מועבר — מסיבות אלה או אחרות — בניגודים הממוסדים של תקשורת המונים.

יחדו של מידע המועבר כשמענה הוא בכל שאין דוד להמת אותו, מעצם העובדה שאין להתחקות אחר מקורו. הרשת הפולקלוריסטית הישראלית של אלוך שמעותי ממחשה את הדבר, האלוך הזה נקרא לנדל כאשר המסמלה אלה מעוניית לשחק את הציבור במידע שבוששות, בעתה שלום ובטיקו בזמן משבר בסתיו. האלוך — דמות בדיונית מכ המידע שהיא מפיעה כביכול, ובמסמלה כפי שדורמה מעדה עליה — מצבור מידע שאין לו מקור מובד בשם שאין לו נמשך מסוים מה שהופי יגיע עד מהרה לציבור הרחב, אם כי לא בהכרח בצורתו המקורית השמעה עובדת באופן חופשי ומשולל פיקוח, והכוונה רביון הימחה אינם ידועים מראש. כל אדם הוא חוליה בשרשרת הוא עשוי להיחשוף או לריוע בהתאם לרלווי המפורשים המסויים זו הסיבה לכל ששמעה בשעת משבר עולה לוחות בין אם היא נונת ולציבות החברתית בין אם היא נונת קיצוב במצוי צריכה, או כמספרי פגועים ורלוים לבן, על השלשותו לסיקל היסב את החוכמות שבפיקוח על הממשותת מול החיסרון שפסיכוי להיחיות שמעות.

יש ששעות המעברות באמצעי השדרה המסויים זו תחתן הסופית. יש: השמעות לה הן זכות שמל עלי יאצו או על דפיו של עיתון. מייחית התייחסות — אימחת המידע או הפרכת ישו: יש: על העדפה שמקורה בתיו כמפגנים. לפיה יצומת מידע של המסמל מיותר המציאות. העדפה זו מנעה בצורת שמעות, למסודות של משקיעים בבורסה, ומאם — באמצעות רשתות

1.2.3.1 גבולותיה של תקשורת ההמונים

כדי לבחון נקודות תחומה של תקשורת המונים, נחאם עתה שני מקרים אמפיריים המודגמים העדושה מצדן של התמונה לערוצים של תקשורת ביד-אישית. ראשית נבחן מצב שבו אמצעי תקשורת המונים לא סיפק את צורכי המסר של המפגש, ובהמשך – מקרה שבו אבות החווה התקשורתית הביד-אישית תפסה כמעטפת.

מצבי זיהוי

עדות משרב או מלחמה הן תקופות של היעדרות מוחלטת מכל חברה, במיוחד במשטר דמוקרטי. במצב חירום מן הסוג הזה יש לשלשון צורך לעקוף על זרמיה מוחלית, מן הנשן הקודם משם לדיים לא רצויות. על הישירות לזמן בין הפרוד של הצנזור לדעת, צורך מנובר המוצבים של חסר ורואי, לבין הזדגה לביטחון הלאומי, כפי שהיא כאח לצד ניסוי החתה מסיסה חלקי, או בחטלה צנורה מלאה ההבלות על זרמת המידע אין ממפגמת את המסאף אליו. אודות, הצורך ממועד ואין לצפות לניסיון עצמי ולהתנהגות מהימני מקורות ומניין להשגת אינפורמציה שאינה מצויה באמצעי תקשורת המונים המתנים לפיקוח בניסיון נאלה, גוברת הניסיה להישען על הערוצים החופשיים של התקשורת הביד-אישית. במחקר שדבק את זמסוי התקשורת בערוץ בזמן

מלחמת זים הכרפורים (1974, Fried and Katz), התברר כי שחרור-דיעה מלאה תפקיד מרכזי בהגנת המצב ובהגנת המתחים עוד נמצא כי ערוצי תקשורת ביד-אישית היו חשובים במיוחד בקרב השכבות החסרות והפלגליות הנמוכות. אנשים משכבות אלה הציעו כי הישירות מסייעת להם להבין מה קורה ולהרגיע יותר מכל אמצעי תקשורת המונים שהוא. עיתון, רדיו או טלוויזיה הנייה להסתמך במצבים של חדה על הצורך אוטומטי מברת ומתודת, אבל במקרה הזה, הצורך בכך נוב האיל אמצעי תקשורת המונים הממוגרים הציבורי.

1.2.3 תקשורת ביד-אישית לעומת תקשורת המונים

המדיה ויועץ התקשורת נאחד תורנים את התרונותיהן היחסיים ואת הורכים בפתח הן משלימות האחת את השני. הלוקות שונות של סוגי התקשורת המודרנית. עסק להחיות בין תקשורת המגבלה אמצעי, לכלי להצברת מסרית, לבין תקשורת שאינה נוקפת לכלי כזה. במסגרת הזאת, נבחין בין קריאת אלה, הכוללת טקסט, או עיון בריחה, לבין הרצאה, חיבור, או קריאת עין. אפשר גם להסיר בין תקשורת שהמסרים שלה בני-קיימא ומתועדים בספר, תמנה או סרט, לבין תקשורת שמסרית מתכלים, כמו שיחה טלפון, שידור רדיו או טלוויזיה. הבחנה גם בין תקשורת מילולית לבין תקשורת לא מילולית, בין תקשורת סימבולית, היה לתקשורת עם פניו של ופניו בין שינוי המסר לבין קליטתו, וכן הלאה.

אחדות מאפיינות אלה הן חד-משמעיות: או שיש למסר קיום פניו, או שהוא חסר קיום כזה. הבחנות אחרות הן יחסיות – מקווה הזמן שבין השינוי לקליטה עשוי להשתנות, אף אחת מהן אינה יכולה.

תקשורת המונים	תקשורת ביד-אישית
קריאת עיתון, האזנה לרדיו, צפייה בטלוויזיה, צפייה במסר קולנוע.	שיחה פרטית, פנים-אל-פנים, שיחה משפחתית, סדנה, נאום ציבורי, הרצאה.
ליגאי במידה רבה, מאפשר משגב מועט ומאחר לבני.	זד-מסר (או מנגלג), ספונסור באופן יחסי, מאפשר משגב מיידי ושליטה במהלך.
גור, הסדנה, אנונימי, פחות מברורה.	צפוי ומתנגד, מורחה, מברורה מברורה.
פסס, מודר וכו' חלופי, גוברת ומעמד גבוהים ממוסדים.	נמיש כחובת וכדור דומברת, כפופה למסמכות מברורה אין.
תוכניו כפופים על-פידוג דומברת לא-מסביות, דומם צנזורה.	גא-המברתה חופשיות ותשורת פחות מברורה.
גור מודרני, מוסד מורכב.	פנים משגב, בלדי-חוקי.
המסורת אינן פעילות בהמרת אמצעים ועמדת נכבדים.	בארגון בין שני פעילותיות, מודפס כמסר מולטי.
ליים קולבית של תברת מסדים.	המסר

אלא, נטען, המאבק הזה, יותר מכל קודמו, מניח עד כמה מעגנת תפיסתו של רייט במוספיקטיבה המקורית של תקופתו: הוא מבצע מלפניו של אמצעי המזרחות שהיה הוא דו, אך מן המאפיינים שהוא מונה עולה ברורה הניסוקי המורה של הגברת חושית בנטי, אמצעי תקשורת חזיתיים. שהמסך שלהם בדייקימא, התפתחו במהירות בשנים שלאחר ניסוח המהרה על

כיצד נילסן, אם כן, את המאבק החריג הזה עם הניאור של תקשורת המונים ואינו שחויית התקשורת הוא מוגדרת ומורה וסימולטנית נכוחים שמסרים רבים חשבים לבני-החלוף, ודואר יהיו מי שיטעו כי המוענים מלוכנים מסוימים שסתיים וסוסיוניזם, והמאפיינים, מרמם מקדשים זמן רב, אך תושבות לב מועיית, לתקשורת המונים כשם שהאפיק המהירות של אמצעי התקשורת הטבעי חותמו על ההכרה המודרנית, גם מאפייני ההתבלות — אף שהוא נוגע לאמצעי תקשורת מסוימים בכלל — גם להכרה לייחס פחות חשיבות לתוכן המסוים, ויותר לכמותם ולרענונתם. זרמה שים אם נכלול בהחום דינוני פסוים וסוים קולוני, לא תחטא לום אם נאמר כי השפעי המצויף אותו בשינוי האחרונות מוריד מערכה הסגולה של יצירה נכונה של דורו אלא חנו חיל להתיקם עם תועת תנה ואחייניה אל המסכים, אבל המשקל של כל יצירה משותנה ומעוות משפיע על מידת התקן ועל חשיבות הרב שצורכן האמנת מקושר לכל יצירה.

1.2.2.3 מאפייני התוען

ההיבט השלישי המייחד את תקשורת המונים מכל תקשורת אחרת הוא, על-פי רייט, טיבו של המוען והמאזינתו. כדי שהמסר יגיע לקהל המוונים, הוא מצטרף על-ידי מוען המעיל מאינו מודרב, ביאליציס מסוימים וכלכליים. תפקודו רייט, נעמו על המאפיינים הכללי של המוען.

המאפייני הראשון, והכיבדים לכל שאר המאפיינים, הוא **מוחבובים** של אוניו תקשורת קשה לחשוב על דוד שבה נתון להגיע לקהל גדול המודרני, במהירות ובסלמולטיות, ללא מסד תקשורת המאונן היטב. המסדות שהולקמו לצורך זה אינם שונים ממסודות ביחודקוסיים אחרים. גם במסודות התקשורת קיימים, תחוקה תפקודית ברורה בין בעלי התפקידים השונים,

מקובלת, וניסוחים ואלוצים הם שהכתיבו את מילות השורות בין מהדורה למהדורה, ואלים, משקב קורות זה, רא מנהלן את צדית החדשות לתמוך את ברנדין שאשר לייכס לעיניו בעד הנידון, וכן את צדנדין שאשר לחיים כמי שצברו התייה לרבות מנה יומית של חדות מכתב, שמשיג הפך של המורה המשורית עצמו במרת רבה בהתאם לפשירויות הסמולטיות המלוותו. נאמצעי התקשורת שלי, ולמהירות התקשורת שהם מקיים.

במשות אחת, העובדה כי מעבר להבדלים בין פיסים לבין תרבויות, המוני אנשים וואים אותו חודשות בולטותיה, עופים נואתם פיסים וקוראים אותם ספרים, המכנה את העולם ל"כפר גלובאלי", מונה שטבו מריל מקולות (McLuhan and Post) משווא את השפעתם של אמצעי התקשורת על הפרט מחד גיסא, ועל החייליניציא מאלד גיסא (McLuhan, 1964). השלבה של מהירות עם סימולטניות מייחד אותנוים המתרחשים כיום מאלה שקרו בעבר ועלוב זה הולך מסבנות לשון, כמו: "שהמפה שדורו חי", או "מלמטה בשדורו חי".

מאפייני אחרון של חויית התקשורת הוא **התבלות וארועיות**. רייט מנאח את המסר הקשורותי כן חלופי (Watts) כזה תועת לרעיה מיידיה ואין לו קיום בשמרת בת קיימא. המסר מכללה גם כמבון זה של עיצום או קיום פיוז אלא כנראה של נל קול, אור, או דוים גם כמבון ההתיישות של חוכנו, מעל יצא של קצב חיים נהנה המודרני, החירות של תאמול חשבות כשלי דאשתקד, ומצער הפונמיים, מעצם טיבו, משקף תולדותו ממודת ודימויות.

ככל שהדברים נוגעים לקיום הפיוז של המסר, רייט שנה מספר יוצאים מן הכלל: כיון שפירות קולות ארבעי עמנות והקוליות, לכאורה, שם נופים יצורי תקשורת המונים להארכת חייהם, אבל נלטינג ארחנו, אמצעי התועד הילי אום התכנים את המסר של תקשורת המונים ככל קיום פיוז אלא מעשים את אופיו של המשמר התקשורתי; מי שחילץ לארכוני לעין כנויז כן ארבעים שנה אינו שותף לתהליך התקשורת המקורי אוהיסטורית. אמה עשירות אלא מסיבותיה, יתר על-כך, מסוים רבים של תקשורת המונים מועברים באמצעי בדייקימא, לזומה, המסר והשיתוף נגדונים מאמצעי תקשורת אחרים דווקא בממשותם הפיוז.

47
ראו גם: ד"ר יעקב טייטלבוים, "התעוררות של אמיליו טשטורט", דבר, 1977, עמ' 100-101.

שאלת הסימולטניות קשה לפתור כמו שאלת המהירות, שכן המגוון הסמולטני של אמצעי התקשורת מאפשר גם היתכנות שפרים שקלילתם אינה בדימויות קריאה מספר או צדיות, האונה לתקליפ, או צדית מספר המודרני והפיוז, אין חויית שקלילתם של המוני אנשים, אך להוביל ממשותם בין אנשים, החיטה יכלה להיות בדימויות, במתן זה שהמונים עשויים לקרוא את המסר, או

התעוררות, שאלת הסימולטניות קשה לפתור כמו שאלת המהירות, שכן המגוון הסמולטני של אמצעי התקשורת מאפשר גם היתכנות שפרים שקלילתם אינה בדימויות קריאה מספר או צדיות, האונה לתקליפ, או צדית מספר המודרני והפיוז, אין חויית שקלילתם של המוני אנשים, אך להוביל ממשותם בין אנשים, החיטה יכלה להיות בדימויות, במתן זה שהמונים עשויים לקרוא את המסר, או

לקרות בו, כל מי שקנה עותו, יכול להוציא לפרטת נפתי, או לרצו המסר, והוא זמן לכל, גם אם הטלוויזיה הסמוך לילדים בביתו הפקט שאולי מיטב שלא יכנס בסרט זה או אחר, תישות מנחה בידורים וביני הורים.

פמטות המסר יוצרת בעיה בהחשב ברב-גונית הקהל ציבורי שני המאזינים לקול מנחה בהכרח לא נעדרו שכו נתינים מסוים מסוימים לקול ללכל לותוס את היצור כך

הסרת מסודרמת ודאמת, בודד-לכל, לותוס את היצור כך שנגורים אודוס מניינים בשליטה במקורות המדיע הקשורים למסודרמת שלום והמונים לעגמוות החברות. כדור זו, למשל, ביימים שידועת קרוא וכנבו היתה חסותם של ברוזיג, רבס ורביס לעצמם וכויות יתר כתוצאה מהמסליל שלום על מודל כתוב.

על רצף זה אפישי להבין את הורשה העולה בקרב הורים שונים - ומעמקים שונים - לענוותו, ון השמן ללמנועים בלבדי בעינת המרפק, וון העדרותו של עיונו ככטאון מקצוץ או סקטוריאלי, אוניס מונעים את זמנותו של המסור לצבירת רוחבה, אפטר למעט את הפומפיות של רף. במצמעת צנורה שקוצים את ההקניה, או את הפרסום.

מאפיין שני שישנה וייטי הוא מהירות מועט המהירות בקצותיו ובזה מורכב ראשית מודול על מידל הזמן העובד בין שיטת המסור לבין קליטתו. לדוגמה, הזמן החלקי בין רוע המידוד ברויו על קבלת החלטה לשלוי בכוונתו, לבין רוענו שבו נודע למאזין על קבלת החלטה זהו. ואלום ללא ספק, הזמן שנדרש למלויף כולו למסור את הונו הטיביס לעיתונאי, קצר מה שדרוש לעיתונאי לעם העבדום לצבורה. למיכר, בקשה ונשאל, האון תקשורת בין-אישית מהירה יותר כדו להישב, או של נזקקים למצורב המסלים למהירות: הסימולטניות של המסור. תקשורת המונים מנעלת אמענים אחר מספירים לה להיניע במהירות הרבה ביותר לקהל הגדול ביותר באופן סימולטני. תחילתו: אן למד על החלטה המסמלה מיד מאת- שיטת מספר נדרש לפרוליף לספר לו על קבלת החלטה, ושיטת של תקשורת בין-אישית מובהקת, החלטה בעברית של מידע זה לצבונו מאזיני הרדיו היה אלר העובדה, על מידע זה לצבונו מאזיני הרדיו היה מזהר וב-דמיות גם יחד. חשוב, לעם השיטות, על תקשורת המודרנת על רכיבי החרים, אשר שימשת במי קדם את התמסרם בידועלים להכנסת החלטות על מודל הלבנה לסימולטן במוסבר, התקשורת זו, שנחשבה למדורית, אדרכת תקשורת מספר, ומכרן מאלי שקבלת המסרים שלה לא היתה סימולטנית.

פ אחד של האוניברסיטה נועד לתאוד קשר בין הפרטים אשר בתור הקהל של קוראום המרדפים בספר מאתי ומע לה לא ירוק אש על זולתו אלא אם יעור קשר בין-אישית מסוג זה או אחר, וגם שני נפרד סליוותי, או עשית, או עשית אלפנים, אוניס מכירים האחד את זולתו, ואין במעורבות המשותפת משהו קשיר קשר. הם נותרים מנומנים אויב לעילוי.

נטיגי את המאפיין האחרון בכך שנרש, כי גם שיש מוכני לא תמיד מכר הפרט את שותפיו לעמולו, ואמנם, מסכתה זו רב הדמיון לתקשורת המונים. רבות דובר, למשל, על התלהבים של דה-אויכיוויהואפיה, אשר עולום להודש בצורות ציבוריות שבו נטה קהל המונים אלא שדורוקא כן מסוג ההפול שבו העכרת המשותפת יערת דומיקה הקושרת את כל המשותפים. נראה, שרק פו אחד של אוניוונים, זה של חסר ההכרות בין המון לעמעמ, תקף גם באשר לעיה מוכני, והאילו מהחית המע

שלהם איש עם רותו, במעמד בין-איש, הפרטים חורים חרות משותפת גם אם אוניס מכירים האחד את זולתו. זה תקיים לשיר ולהביר שאין לתקשורת המונים מאפיין אחד ויחיד ומחולק, אלא כמה מאפיינים הכוללים במורה זו או אחרת מעמעלי תקשורת בין-אישית. הבה נוסף למנות אחרים.

1.2.2.2 מאפייני חזויות התקשורת

גם המסרים - כמו הקול - מנוונים, ועל כן קשים לאפיון. נעמד על שלוש המכניס ששותפים שמונה וייטי אבל נעוין מושא שותפתיות טכנולוגית המכנת כמעט כל הורה לכוח המעוננת בתקופת-היא, ומהייבת תחיימות בהקשר טכנולוגי שלה בכלל נוסף, כי הקשר הוודק בין המון, המסר והמען, והשפעתו הנעמלקו של האחד על האחרים, והמכניס את המאפיינים נולם לחלוים בזמן ובמקום. המאפיין הראשון שייטי מציין הוא שחיות התקשורת (masscommunication) היא מומונית. הכנתה על גבי סכת מרידות את המסר שבו למען כלכל לעמת זאת, תובנת סליוותיה עשויה אומוס להיות מכוננת לקהל מסוים, אבל כל מי ששילים את אזהרה יכול לעמת בה, וכל מי ששאל בספרות את המסר אנה קאלינה יכול

הד לבית הרפוס, הפורא האודאלי מנענים כדומותיותם של קוראום רבים ועונים לאחדים מהם כיוון מספר אכל אחיקתו נקולו בספרה מקביל. ואם קוראת ספר מחיימת חקיקת המסר מצדו של הקורא, חקיקתה המאפיינת כשטר מציין היכרות מוקדמת עם קהל קוראיה, הרץ האחר לרדיו פחות תובענת ומחיימת, ונפיה בעלויותה עד מותה ממנה. משהו כך, נודד לוח המשדרים יכול לבנון הנונת מסודרות לקול מסוים, אבל הקהל שלי תמיד היה ממשבצת-זמן מסוימת, אבל הקהל שלי תמיד היה אוניווי והוא איך מעם לא יכול לעת מושא אל מי הוא מעבר את דבריו.

ניסוחות לשול את האוניוונות הזו רק מדונישים את קיומה. מכרבים למערכת, או קי מתוס לאולפו, אוניס מכלם לעירדן מי הוא הקהל שלי, הם רק ממשיים אותו עם דמויות לא-שישופיות לקהל, קבוצה שהיא היורה לו

רק מעצם העובדה שהיא שאפת למסר קשר הדוד, בניכוד להמסרים הדוממים, גם הספיקים השונים, אין בהם משהו מאפייני. דמונונטיים של הקהל שלי, על עיונות ועל העוסת של החתל הזה, אבל על קול שהאזין כפולת הוא נלמד רק ברעבר, ועל קול עמירי, רק במטונות. מאשר השאדון מודר, אין הוא יודע מי מפעיל את המקלט בחית רגע, כשם שהקורא המינין ברניים אלה מאה קאלינה, סמי מעינוני של מיסלטי, עליו השלום.

לכאורה, חתולן כאן המרגוונות נבדלו, ושישששש חנדן כך את המשפועיות של שני המאפיינים גם יחד, לפיכך, נבדלה כי מה שהוסר את החלל השלעמוני אינו המונדו המסתמי מרדלו, והאל נבדלו לשלעמוני אין ערובה להייגיות. העובדה שהמסר מנחה לקהל שונדלו הבטניאלי, אינו ידוע היה היא שהרשפת את החתל הזה להייגיות בהרבה ומכאן שלב כמה משקף שיהיה, תנמד לעמקת המרגוונות סימולטניות. שידור מן הרגע שבו הכניס הפיץ את המסר, אין לו עור שייטה עליו, והוא הוא ידע הלייל עניינים או חנינים יציע, והללו הרץ יכולות להיות רבות ושונות.

המאפיין השלישי של קהל החמונים הוא האוניוונות שלו סופר היושב בחדרו ומצוי פלים לשפופים וניספיקאות מומה לעצמה, מן הסוג, קורא אידאלי מי שמתר סיפוי ממה מכון אותם לקבוצת קוראים מסוימת, אילו נעמל חפפה חלקית עם זו של חובבי המוע הביטני. אבל אחרת מוז של קוראי שיהיה ואלום. נשאלת השאלה, האם רק הם יקראו את המסר? עם מסירות רבת

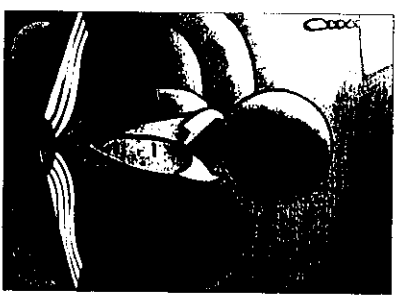
אחרת של קשר-עין עם למנתי, ועל כן מתקיימים ביניהם תפיסות של תקשורת בין-אישית, אם כי בארבות של שיש מוכני וילא של קבוצה לסתה.

מאפיין שני של קהל החמונים הוא ההסודרנות שלו. ברור שכל שיהיה גדול יותר, כך יימצא בו מונון רב מהחית המונות הברברית והפולטיות הכלכליות והחברותיות של, ומנחת המעמם והיועיות שלו. ביונון השיח הסימב הוכרבו שילינכחים בו אין בודד-לכל הברה מהמשותף אמבר לעצם היוום נכחים במשעל הנה דומה לשוח המונב, גם לקהילה של תקשורת המונים אין

הרבה במשותף, מעבר להאזנים הברזומת לרדיו, לעניינים ביטוני, או לעובדה שום קוראים את אנה קאלינה בהפרש של המשנים שנים - או דקות - זה מהל נעה למצא לא נמצא קווי דמיון בין הרדיו או הערבי, האפיקרני או הקונטרוניק, פרט לעובדה שכולם צופים ביד-אליס, Zulu and Asaba, והדמוני שניכש למצוא בין קוראי של כתב-עת מקונני, ספיני למצאת ען, כמו, למשל, ביטאון של רופאום או מהנוטים, מיטאש אל מיל ההתמחה שולח במקונני, ההוסמ, אפילו אל הקהל המונד הזה להסודנו כשילעמו, אל נשכה, שצורה הצופים ביטוני - הרבה האובליוויה הדולד כיוון באר, המשלתה באמת פרק זמן כפעלת תקשורת אחר - המונני אין הוא מכונן זה שהוא כולל אוניס מאור גיאוגרפי מוגד, ודובר שפה מסוימת, וכוונתו.

לכאורה, חתולן כאן המרגוונות נבדלו, ושישששש חנדן כך את המשפועיות של שני המאפיינים גם יחד, לפיכך, נבדלה כי מה שהוסר את החלל השלעמוני אינו המונדו המסתמי מרדלו, והאל נבדלו לשלעמוני אין ערובה להייגיות. העובדה שהמסר מנחה לקהל שונדלו הבטניאלי, אינו ידוע היה היא שהרשפת את החתל הזה להייגיות בהרבה ומכאן שלב כמה משקף שיהיה, תנמד לעמקת המרגוונות סימולטניות. שידור מן הרגע שבו הכניס הפיץ את המסר, אין לו עור שייטה עליו, והוא הוא ידע הלייל עניינים או חנינים יציע, והללו הרץ יכולות להיות רבות ושונות.

המאפיין השלישי של קהל החמונים הוא האוניוונות שלו סופר היושב בחדרו ומצוי פלים לשפופים וניספיקאות מומה לעצמה, מן הסוג, קורא אידאלי מי שמתר סיפוי ממה מכון אותם לקבוצת קוראים מסוימת, אילו נעמל חפפה חלקית עם זו של חובבי המוע הביטני. אבל אחרת מוז של קוראי שיהיה ואלום. נשאלת השאלה, האם רק הם יקראו את המסר? עם מסירות רבת

הזר :
המסר - המודל היא
ראשיתית של
ראשיתית של
בידור ועמד מבר
המסר.

2.2.1 תאפירינים של תקשורת המונים

מקום לתמוש את סודי הנדל הנדל שנהם מדובר. קול תקשורת פחות לכל היתר, ולפי הקטן ביותר, נמדד במספרים בני שלוש ספרות של שמונה אפילו נבדק ישראל דל-תמנה מדפס בשושה עד שמונה אלפי עותקים, כסופי שבוו נפרדים ימננים נפוצים בישראל מספרים עד המש מאות אלף עותקים, והפנת שבונוני החדשה *Shufi* ר- *Asafa* מגיעה למיליונים אחדים. קול המספרים לתשורת דריו נמדד במספרים בני ארבע חמש ספרות; חמת דריו מקומית שבהאל אל נוה לעשרות אלפי מאותים, והחדשות בישראל אומה לעשרות האונה בורה ברובה, למעשה משני מיליון איש צופים בימינו" מדי ערב, ומיליונים רבים צופים במדורות ההזרות של כל אחת מששנות הטלוויזיה בארצות-הברית.

כפ שראית, הסטנולוריה מאפשרת לחתוב על פורים של זמן ומקום כדי להעביר ספרים ממוני למנין, האמצעים שהיא מעמידה לישות המוני מאפשרים לו להשפיע את עצמו לקהל עצום נואם-הכיכרות אשר מסתעי במערכות הנברה יכול להגיע באמצעותו למאת אלפי מאותים, צבובי ששעות להיות נודל בחובה מקהל הקוראים אלי יגיע באמצעות פוסטם כתובת לשם הפנת השקופותיו ואף-לפיכך, למעט ההזון "ישב" למקום של תקשורת בין-אישית — פומבית, אומם — בעוד שאת האחרון נראה לתקשורת המונים. משמע, נודלו של הקהל אין בו, כשלאצמו, להזרין את ההולך במקשורת המונים קבלעה זו בנונה עם האשר למאפיינים האחרים המונים, אין לדאות באחד מהם הגדרה ממשית של המשעל, אלא בכנס יחד הכרב של מאפיינים יחידנא משאית שותיים.

נשכ לשאלת הנדל כדי לחדד את שמשעות; מה הדבר שהלפז את הביטאון ששופרות דלה לאמצעי תקשורת המונים ואת ששורת ההגברה של הנאום נכיר לאמצעי של תקשורת בין-אישית ממונות הנדל בין השנים נעון בחת-יחסות נלודלו הפוטנציאלי של הקהל ולא לודלו בפועל. שפרות ההגברה שמשעה את הנאום למספר החסות שהכיכר יכול להפיל — להם זוכ לים, הנאום אינו מתכוון לפנת מאותה כמה לקהלים נסיפים. את יוצה מתחייב את קהל מאותיו, עליו להסתעי באמצעי של תקשורת המונים — ביטאון המאפשר לו להגיע אל כל יוצה קרוא, ונאן, התמעה בליט מנוגנת והיא נקפת בדעבו, לפי מספר קוני הביטאון, לעמת זאת, נודלו של הקהל משמע בין-אישית נתון מאיש, והוא מובל מעצם הנאום של המשתתפים בו, יתר-לפיכך, הנאום נביכר מקיים בכל מקרה מודל זו או

ורא הבחת בכך שפועליו עד כה מהגברה חד-משמעית של תקשורת המונים ודאשית, הירטפו לואיל בה חלק מתוד קשת של פעולות תקשורת שונות, ולעמוד תוך כך על המשותף לה לדרכים אחרות של תקשורת, ואת על דרך הגיוני, לישורת ננה לבין מאפיינים מסוימים של תקשורת בין-אישית, ישירה או מתווכת, כמקל זה נתמקד בתקשורת ההמונים עצמה, וננסה, שלא על דרך השלילה, לנתון כמה מאפייניה.

נקודת הנצפה שבהרנו היא הניסיון של צידלס רייט (1985, *Aligha*) לחתום את תקשורת המונים בקרב רחבונה מזוהה תקשורת המונים לנתים קרובות עם אמצעי תקשורת המונים, ואין שעות נודלה מיוחדת כיה, המנה מוכר אומם טלוויזיה, רדיו, או קולנוע, אך כל אלה הם רק אמצעים, מכשירים משוכללים לתקשורת בין-אישית. אף בקנה מידה רחב, ואולם, השמות במשורה בו-אין או בו כדי להגדיר את נבולותיה של תקשורת המונים, שידור נאום בטלוויזיה ממליאה הכנסה לכלל האוכלוסייה, יושב תקשורת המונים לעומת זאת, שידור של אותו נאום בטלוויזיה במעגל סגור רק לנחכים מבין הנכנסים, או בשלנו ריטי, "תקשורת המונים" מכאן, שהאמצעי הטכנולוגי אינו מסוגל לבדו לאפיין את תקשורת המונים או באשנו ריטי, "תקשורת המונים" אנה שם נרדף לאמצעי תקשורת המונים, או לטכנולוגית תקשורת מודרנית, כי אם סוג מיוחד של תקשורת חברתית נבעת מאפיינים ייחודיים של הקהל של הניתנת התקשורת ושל המעיקי"י ק, 1985, *Aligha*.

1.2.2.1 תאפיריני הנאום

נצט המנה "תקשורת המונים" מינס על המאפיין הראשון של הנמשן (*audience*) בתקשורת זו הוא נודל, נבדלי ברממשן, שמונחיו אינה מתיבה בהכרח את נודלו, אבל מהותיות משהו הנתונה והאנונימיות של הקהל הזה. קהל נמננים נודל, נמשן מודל, אינו נהנה מספיק לאפיונה הייחודי של תקשורת המונים, ובכל זאת, יש

ת. ספונטניות מבוזרות

מאפיינים בין-אישיים מהאפיינים ספונטניות שלהם ביחס למקומים של תקשורת המונים, שיי סוגי המעמדים מסודרים במידה זו או אחרת על-ידי כללים הכוללים ספונטניות, אבל בעוד שבנקודות המונים הספונטניות היא חריג — זוגות שידור יח עם תקלות — ואף לגביה יש חוקים והחוקים הרי שבמעמד הבין-אישית הכללים הם יותר עניין של סגנון, נבחינת מסכמות חברתיות היוצרות מעין ספונטניות מבוזרות.

לכאורה, דומה כי תקשורת בין-אישית היא סדרה אקראית של חיפושי דברים, ולא היא, לעתים קרובות שיה שלמה מורכבת מנוסחאות קבועות ונבולתי ספונטניות, לדוגמה:

- בנה שוב.
  - נבלי שוב, מה נשמע?
  - הכל מודל, ואצלכם?
  - יחיד, והמשפחה?
  - בין השם אז תלך?
  - יופי שוב.
  - שוב, או תרדו בימים.
  - גם זאת, תימים מספון.
  - להמילאת, ד-ש.
  - דלדל, המפעל פעם.
- במסורת מעמדים בין-אישיים שאנו משתתפים בהם, המרכיב הטקסי נופש מקום נכבד, דאפים שלמים בדישית מנהלים לפי מסכמות חברתיות, מפורשות יותר או פחות, והספונטניות מיום וליום, ואולם, גם הטקטיים והתחייבות-לעליו החברתית, מה ששונים פסיכים ומתחבים על-ידי היות החברתית, מה ששונים פסיכים ונקודות, שמיני קריאה ושאלה לסכסס חתוב, עושים הוחם הקול והרמת הגבה, כמבנה נודל, או הרמת יד, במכנס הבין-אישית, ששניהם, על המונע והמקם לשילוב ככללים, נמשל, אלמלא ידעה המורה את הודעה של החתה הדי, היה יכול להחליט להמציב שעות, זו זוגונה לשמור של קבוצה סגנה, שבו הייתה הגזירה לעצמה שיה של הנקודות רשות-דברית באמצעות הצבעה בסודית, שיה כבוצה פתח הרחבת, זו בהשתתפות של אחר המשתתפים כדי שאתר יבוא במקומו, על-ינת לקיים תרשית, זו בבנישותו של כל משתתפי לדון של זולתו

בזר או שיעול, יכולים להשפיע על המשתתפים בשוה ויחד משה שאמר בה נוספת.

התחייבות שניתנו בידי הרופאים והרופאיות של מספרים לא מילוליים בקשרים בין-אישיים, משותקים גם למשפחה של תקשורת המונים. האחריות כאן אולי פחות חריפה, ובמסגרת המרתה במציאות, למשל, שונה מזו של המבנים מודעים בהחלט לתועלת הסמונה בשילוב המסרים משני הסוגים. לכן נמצא בעיתון, למשל, בכתובת המוננים והשנים שונים שמשפחה ברמת-שירת של ארבעות-עשר נקרא גם שתי דוגמאות למסרים לא-מילוליים שמעוררים ודאי לא תוכוונו ולצרכיהם. היאשונה היא נאמרו של ראש הממשלה לוי אשכול בהקפות הכוננות שקדמה למחמתה שנת ה'תש"ז (1967) בעת שפנה לאספה כדי להדגיש ולהפגין שליטה במבט. נשמר ראש הממשלה מרוסס, נוגמים לכל אחד דבריו, ובמבט נקודות קול מעבר. במקרה הזה, רמזים מאחורי-הקוליים שתרמו את המסר המילולי, הוצרכו שמתה התייחסות בקורותיו ותרמו לתוכן האדם. ברומה השלישי, בקצוות בעיון ובקטן שעלדה להיות אחרת. היא מפתה החיזיונות, ונראה שהמסרים הראי-מילוליים שהקרו את הדעת מתוכן הדברים הניגודיים, שיעוד בשנת 1960, הציגו זה נגד זה שי מועמדים לשיאית, האחד - סטנלי רוג' וחייבו והאחר - מברוק מייזיק. עבני נמנות. דומה שהחייבו חובר רוג' אחד בטרם החל, מעוד שקנוד הפיק תועלת מן הרעיון שפיתחה המלוציזם למשי לא-מילולי. הרי שלקטוב חובס שרעבני - מן הסתם שלא מוצנו - מסרים של מתה וחוש מחברים מאחורים או החזיקו לכת ולקטן, שקור-דומתא. של קנוד מעובלים ועגומים יותר לעין, לעמדת הקוליים החזיוניים, החידים יותר של ניקסון, ואגב, גם מציינים. החדשה לטיפוס מסוים של קוויס היא שלעצמה תמותה תרבות (Katz & Katz, 1972).

על-פני-הדבר, משורת לא-מילולית משפחה לצד תקשורת מילולית ומשורת למען להכריח את עצמו, ולנשן להבין את המשקל קשה לתוא. מודיו יכולים להפוך מל קבוצה בקורות תצפית גבו לנג, והוא מורה בזה אחר זה את הישערים של קה המאקבל להורות עליוס-ולמא. מקום. לעומת המסרים שבהם יש הלימה בין מסרים מילוליים וראי-מילוליים, נפל להעלות על הדעת מעשרים שבהם מתגלה חזיונה בניניהם, סתירה שבמקרה הטוב יכולה להאיר למען, ואפילו למען עצמו. בנסיף של המסר, ולהאילוף, לנרס כלכלול וראי-הנה. קיימת הלימה, למשל בין "אני אוהב אותך" לני חוביק, אבל כאשר המשפט נותר מיותר, מתאחרים חישו שאילה אל המסר האצל המשקל של חזיונה. מדוע לא הישעמו המלים בהדבוק? מדוע מילות קודמה מלות בהתנהגות מנוכרת כל עוד המשקפת של שני הצדדים מן המשול דומות אלה לאלה, הרי שהפעל בין המסרים הוליד להם החרבה את הבנתם. אבל אם המשקל אמר לעצמו: "היא לא תחנה לי להתקרב אליה", בת זוג חושבת שהיא צבוב ושואית אוהב אותה עוד, הרי שהחיה של התרוע התקשורתית הלא-מילולית יצא להפגון, ובמקום שששפת התקשורת, היא שגיבה, מכאן, עם התקשורת הזאת, שהיא ללא-חורה בעתה מכל, ספוטנטית ומשורתית מחזקים. אנה אלה שער מוסכמת, תלתי תרבות שפה שצרכיה להילמד ואשר פלעונה מתיב ומשמת ולסיון.

עום של חיבתו כללי פורמל קמנת לאדם חגסות ברומלום וברבתם של צימים לא-מילוליים, הוא לומר כעוד למשי ועגני ראש, לחיפס יד, חיפס או עיקום או, אך לעמדת שפת הדבור, שאנו מודעים לכללים שלה - ויותר מכל, להיחיה מוגבלת לצבוב דבורים מסוים - הרי את לשון הניקן או נמיס להפסס אוניברסליסטי. ובמרום של אדם כאשר הוא ימש אותו לפי התנהגות התפענה לו כלל חגיגה, ואין הדבר כך. תרבויות שונות פתחו כלליות התנהגותי מבהם: עד כמה מותר להחזיק לזכר, ובמתי כללים להנהגות נעת פגישה ומרידה. יצחקו הנהגות, ליהיה או חגיגה אדם זו, שאינו דובר את שפת המסרים נכסיות נכונות את המקומים והם הקשורת לא-מילולית. משורת מרנן את המסרים והם הקשורת לא-מילולית. א לטנת פגישה, ממש על המקרה של העוד החגיגי, אם תחבת לנקרה שבו התקשורת הלא-מילולית אינה שגויה. מקרה אחר הוא זה שבו התנהגות לא-מילולית משורת את הדיעה או החברנה להלימה של מסר מילולי. למשל סיפור פלוי-טיפוס של שיחה בעל פיהקים, כך.

לצדו, למרות כל זה, עדיין היינו מופיעים מיתודת עיון האמיליות החריב של מן קודר (במסגרת השעו היתה ידו כל המן על המיליות) ואין ממש להכריח ששן שיוני מן המשורת-השעו. בזרנו של אחרת הששית נבשש נשיני, הריס מן קודר את ראש ועל ידו כך אשף את צווארו הלבנה והלבי, ולא עוד אלא אובסיס יקסוני. בנמס לשארת פידום חושש, דהפגין מספר מנחות זו וזו אפס נקודת תרופת נשארנו עד הוף הויכוח העל, קוהנו החזקה המשורת, היתה פושטת ומלולה לעלות קו נבם שישא ארדי-אם על פי כן, כיום יבדנו לנמס עמדה לזכרה אף אחד מן המעמדים. יעו כי עמדות-החיה המודעות מיד של מן קודר נשנו בנו משחבת ונחה בנמס קטלוחיו המודיות, והכשנה ופלה נוקמה בשנת ההנהגות מביט בשלון הפיגמו, מן קודר שם הפנס את הדגש על יקדנו באצוים ועבס קצת עם נם תכפיר החברא את הודת מופיעו, בלומ, בתור חשונה דוחשפת המוחות של יד-ג, הוליון מן יקסוני. כולק מפזינה לרמזי יעו אשר נכל הששורת באשון ופלו, חוננו משה ומה לרמזי יעו, ששורת ואן המבירה את האמיליות-המשורתית המופשטת למחיה. אין את כליים להחמיר בנובנות, אך לסיים אפסו לציין, ששורת הששורת הביא למ קודר יקדו מולד, שיש בו כל לרמזות את מעב מסור הנהגים דומה, שאותו יזון מולד למתנהגות ועמדם החופשי.

לא קשה, באחד המשפטים, 1963, עמוד 139

ההומורסטיקה של קושו, מאבק אינטימי, ממשיתה את המשקל הרב של תקשורת לא-מילולית בסליוויה, במסקיה, הן באיכות המסרסר בין קודר לכין יקסוני, 1960, אמש בחרת ושאת אהר-ג טלא ומי-ר לחונות לחיות על קמפיו של הארה האחר-קיש הפופים, שברידו בלבד מתנהגו הדיבור והוללות קודר או יקסוני? הרי הוא מוכיח מצאת המלים, כי-צילנו חשבה הלבנו אופיא את המלונות חיות עם מעל הנהג, בו-בית הליסטי, שחיתתה בין מן קודר וכין מן יקסוני בתוך רבנות מילולית המלכידה מעבר לים.

אם כי, כיון הנושם הנהגות האחר-קיש, אין ברשותנו דומלים, שחזיקה כבשה גם את לבנו הפופנת האהב של קודר, האה-והא-נבנה יחוד, פנפוסטיבי יחוד, ששורתיו מודיות ומשורתות נבטלי יש למני, לעומתו וראה מן יקסוני ומן ורה במקפת, שלא לדבר על מן חזון המכרוא עמל שול צועני, אלמס בכל שוהפופו לחונות בו-בית חוננו שחיתותו ביליט, בו-ביתנו בו-הכרדו שאחר למפסס לפי מנבס ראשון, ותה כי מן אי תמורה שאת פירמתי, יפנסתה חיות, ומסרתו מאחר מדי, הנפשה מספיק גלגלת ששנה חוננו אינו יש ומסרתו כאלו בוכס פנשה, מן יקסוני המופיד בינו המציה של החיות, וראה הודו של אשן ובו כמנו שישש קולקטיון את העובדות המודיות כשעקבתה, ששורי חוננו, מעל לכל ספסי, דוללות הן חוננות

אנשי מן המשורת המילולית בין קודר ליקסוני, 1960.

אורן 9 - תקשורת לא מילולית - תופת עיתונותית

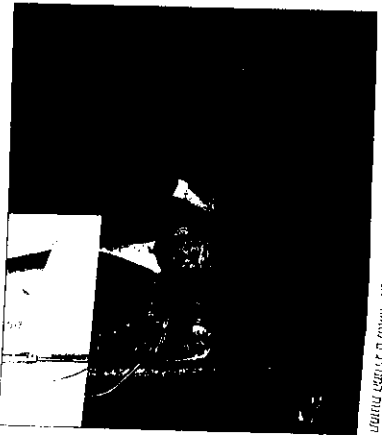
49

9

48

אורן 8 - תקשורת על - תקשורת תקשורתית

8

1. תקשורת לא מילולית (nonverbal communication)

למעשה התקשורת היא שיקימות תופת חלוקת בין שני המקורות הללו, נראה כי התקשורת-על מציינת את המסגרת, בבחינת קבץ שבתוכו מוגשים המסרים, מילוליים ולא-מילוליים כאחד. המסרים מן הסוג האחרון כאים לביטוי בכמה אופנים (Ogden, 1969):

- תנועת גוף - החל בהנעת אברים או לחיצה בתנוחה נקועה, וכלה בהנעת שורשית מעוררת: תנועת פנים, רגליים יתר או פהות, התגשמות, הזעה וכו'. כגון האסתטיקה של המראה הכללות.
- מסרים פארא-לשוניים - מסרים הנובעים מאיכויות הקול: היתוך ידובר, נמנים, גובה הקול, היסוס, או חוסר שאלה.
- שימוש באנדרט-עור - החל באמצעי המחשה שונים, וכלה בפרטי לבוש ואמהר. האנדרט הם אומני תקשורת המעמדים על הפך בין תקשורת על לבין תקשורת לא-מילולית.

כל היסודות הלא מילוליים הללו עשויים לנאט ליד ביטוי בתקשורת, למשל כשאנשי שוקן יכול לגלם צעיר ומבוגר, זכר ואשה, חלל כביע אפור ממואם ומטי כביע שונים, שלכמה תנותי הקול או שינוי הציבה

39

או למסרים לפענח גם מסרים לא מילוליים המועברים במסגרת של תקשורת מילולית. לאחר שנונו צעירות לבני ההרצאה, שמטנו את האולם ואת המוזמנים, כובד המשקל עובר אל המורה: לזוגה, פנה שהמורה עולה על הבמה בעד מהמים, נמוע מלהעיר מבט עיבר הקהל ומבטו אל מאחורי הדוכן. מאחורי סוללת תפסולתים מנצנצים פני המוזמנים, קולו אוי, מנמנם, הוא מכהח נבדור, משהעיל, זו מרל לרל, לוגם מים, חספ בדברו ולמעט ססיים ומפנה את הכמה כבהילית לפד דברו של הנאם - אלה מהם שעלה בידיו לשמוע - ומעבר לעיבודו, ניסך לו מידע חשוב, המורה אנו בטוח מצגמ, רעיונותיו אינם מאהרונים, הוא לא מביט לנו בעיניים ולפניו, חספ לקבל את דברו בדומה לבן הנחתות הגוף והנחת הפנים על מראהו בשעת יראונו לפקנת עבודה עשוית להכרע את הדישם לא פחות מותכו תשובותיו. תקשורת לא מילולית היא מן אדך של תקשורת על, וכי שאיני, היא משמשת מקור מידע חשוב במתקשורת

כלל הרמים המורים לכרישה אור למש את אשר מתחלל לגוד עיניהם אנו קוראים תקשורת על (מטא-קומיוניקציה): המורה, המשמש רקע למעמד התקשורת ספיקה למשולמים בו מידע רב, ובכך מקלה עליהם לזנקק משמעת למסרים המועברים בו, למשל, קריאתו של מומחה להיאר מני שיוור-יוק החפשי כודך את באשר תנועתו מעליו כרוה סמנים האנדרה לכלמה סמלית, ובדוך אחת נאשר הכוה ממה אחר עם הסדה להפנת תפיו קוסמטיקה, ההתייחסות אל המומחה תושפך גם מתורמים כמי ההלמה ששולח, או המורה שערסמה, מספ המאיינים שטרך וכא לשמע את דברו, לבושי, או המוסד שהוא כוה לנאום בו, כל אוני-הכוה הללו הם כלים שאנו לומדים להשתמש בהם כבואט לתת משמעות למסרים המועברים בעמוד תקשורת המונים לזוגה, משמלוליוה מסקרת ביקור של שר ביישוב ומראיינת אחרו בעת סידור עשוית, ההתנהגות והכשרת הפנים של הסובבים אחרו עשוית להביע תמכה או הנהגות לדבריו, ובכך מקבלים הנשים מרש משלים או סותר למסר של רש.

1. תקשורת על (metacommunication) ותפקידה באינטראקציה

לויסיונים ולכשרת שרם מעלים, ויתכן את מעמד המורה בהתאם, ואלם, כאשר הוא נכנס באמצעת המקד מעד למורים מוכן מרש: כל אימדן של הכנת התלמידים יחיה אף הוא להרבע מרש. תנועותיהם או פעולותם אוני יכולה להגיע אל המוען בזמן קודם לתקשורת למורה בטליוויה, לאחר שהתלם, אף עוד שלשה כהליך ההוראה טופה של מטא-קומוניקציה של פלישה מן החוקים והיקון עשוית - כל אלה הן פריציות של המורה והתלמידים ביניהם

38

שקלט ממן - נאשר את קלט אולם - ותוך הפך את המאמר למעיל יותר, למתנה יותר.

מאשרת בין-אישיים גדולים באותה המשנה השומר לשמור על המוען בכל אחד מהם בדישית, תגובות של המוען - מילוליות ואחרות - מגיעות אל המוען לא מפרים של עין ומקום. המורה המרטי ויש לכל הממ גב, לכל היסוד ולכל העצת מנס של המשלוח: ברה טמון עיבודם מרובים מצד המלמד שורבים את הרצף ומנעים ראייה של ההמונה השלמה, יתרה מזו, תגובותיו של המלמד לא תמיד מברקות: לעתים הן מופרות, או מקשות, או ללא מחשבה-חלילה.

תכונותיו של הקבוצה הקטנה - האינטנסיביות החיטית של שותפות, המספרים הקטן - מאפשרות הן התבטאות חופשית של חבריה והן התקשרות של המוענים לכותב מן התגובות המפנות אליהם. לעומת זאת, מרצה המועד לפע קבוצה גדולה אינו יכול שלא להתעלם מתפקיט יבני של התגובה לדבריו. הוא ישאג עיבוד מהותו של מל מישור השורה הראשונה, ותכלול מקריאה ביניים, ומשיב בדבריו בשהוא אינו ער לתגובות מן האופים ובציגו מאזן שיבוא אליו לאחר ההרצאה מדי לומר את דבריו. איש מביע לדברים ברוח מעמד התקשרות המקורי או הסתעפותו, ועל אחת כמה וכמה אם יבצע את התקשרותו ככתב. המאזן הזה בונה מעמד תקשורת חדש והמורה אינו יכול עוד לשוט אל המורה שבנורה יצאה בהיקרות: שכן המסיבות המקוריות שבתו נאמרו הדברים כבר לפני ואינו, אך גם במקרה האחרון, הפשוט המתקבל מן המוען מהיר יותר מזה של קוראי עיתון, מאזינים, או צופים.

7. אפשרות השלישה בתהליך

אפשרות של המשגב המיידית משגבה בשיטה בתהליך המשגב הדות לו רישיות של המוען לתגובותיו של המוען מאפשרת לו, כפי שראינו, להפיק את עצמו לה האחרת. לדוגמה, ישוער בדישית לעומת ישוער לעוללות החיטית. מורה שישוער תוך כדי מניע עם המלמד, הוא עשיר קצב הערכתו תוך כדי מניע עם המלמד, הוא עשיר לכתוב אותם ברוח של פרק כדי למדוד את התנסו, הוא יכול לראות אותם שאותם על המורה, כדי לנודת שום הבנתו או שפשוט יהיה ער לתגובותיהם, פשוט

אלא תפק מהניסיון שעניו לשבור את המחינה שמקומה תקשרות הדדית, מודעה החיטית את התפיסה הכוללת, להקשרות, של החולת.

חשוב, לדוגמה, על המוען שבין ייעוץ משפטי בלשבת שידך הרוך ואפילו בלשבת, לבין ייעוץ בראיון תחום, על-ידי אותו משפטי, באמצעות הדיון, שיסם שישים במשדור זה מל זה, עורך הדיון והלקוח תופסים איש את דעתו של כל אחד, עורך השאל את הלקוח כיצד בלה את החתן, במקביל ומעבר ליעוד התפקודי המקצועי של הלקוח יעיר שיעור הדיון נראה עיקר, ושוליו לצאת לחופשה, אומנם, המניעה נערכת ומכלית מקצועית מוגדרת, אבל משותפתה חווים ממש בין-אישית במלוא מובן המלה, יוצאים-הכלל, אשר יסייע להחמיש את האיכות רדיו המגוונות במנהל אישית, כמו, למשל, ישב אפס שבעי, דומה שאחר הסיבות להקלתן טמונה בהרצאה התצורה אצל המאזין, כחילו מן שישב בצדו השני של המקשרות מדרב ממש רק אלי, נאשר הוא, שאין כאן תחילת להפיסת חולת באופן גשטאלטי, ואין זו אלא אסליה שהשדורים עמלים לצעור בקרב מאזינים. לעומת זאת, הולכים משדור החדשות, אם כי אין הם היחידים, הפונים להיבנות תוך ההמשגות מציגות אותה נמה אישית, המאפיינת את התגובות המשגות, ולעיתין של מנס להדגיש, ומנס פוסטו לצעור רוסס נייסטרל, אוידיקטיבי וספמתי, נוים שדורן להצטייר דורות מקצועי בלבד - מה שהופך את המאזין או המורה לצרכים מידע חסר-הזיה, אחד מני רבים.

7. תגובות מידוד

הפיקוליות והן ככל התפקודים מאפשרים משגב בלתי-אמצעי ומייד, כשישאו ישיבים מול כן שיהיו, הוא רגיש להתקשרות שאנו משדורים לעבת, גם כעת שהוא משמש מוען, הוא קשוב לתגובותיו אליו.

זו ברה הראלי והיורה מורים מענה לעיון לשורה ואולם, בעוד שהתגובה מציינת פעיבות מצדו של המוען, הרי שהמשגב, מצמצם שמו, מודיש את המוען ואת הדוד שבה הוא קולט את התגובה למסריו, חשבו, למשל, על שיחת לבשתי, שבה ידו המורה באיזון מרעום שותף, חידדו מה נמה במיאה המפרטת, אהר מביע שביעות רצון, והוא ממשיך, כמאר הוא מביע לשלב המנס האחרות, מיצג אהר מגבל את עיניו, בפת התאור של המוען, מיצג העובל של מתחילים לתת אחרותיהם, אהר שותף, והוא מפיסית, אהר משמיע קוליות החלפתה, והיא נכנס לראש השורה, אהר מסמך למסכה לנסות תגמול את המוען החדש, והיא הכתרה עיבוד שידוך המיוני לא הוד מנדע ככל התגובות, אבל אלה מהן שהעניו אליו שישו עיבוד משגב, הוא התאום את התגובותו למסרים

כמה עליו, הצורך בשמירה על התוק לשם קיומה של חברה מסודרת מניח אותו לעית ולרשתות במספר, גם אם התולעת האישית-המיידית שנוק ממון הוא משפטי, לומר, השותפים לממש אינם תמיד מיישמים, גם צוריהם אינם בהכרח סימטריים: לא מתחתיהם, לא מתחתיהם שנוכחים, ולא מתחתיהם הדרכים והמוסדות לשופים.

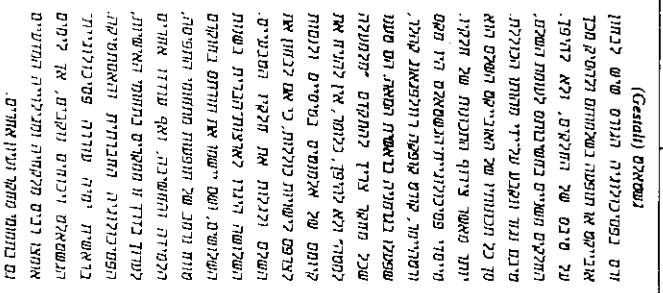
7. יחסים ראשוניים בין התשתות

היחסים הבין-אישיים שהם מתנסה אים במש הייו הם מנין וראיות על נוסא היחסים הראשוניים שהוא חתה בקשריו עם הריון, האם ששפער בנוי לכאול בונה, לעשרת שיעורים, לקחת סווד, או לנהוג בהיריות, קשרו לבנו על כמכלל התגובותו בדרך ייחודית ובכתיב-מתנתי, חיל סומפ מן הקשר עם הריון איכותי מיוחדות: הוא לימד להפסיק את הריון כישות, בלית, על הפיקודים התגובותיים, וקאותו אלה הוא מודים להפיסה פיקוליות של חולת.

תומך שאנו על סף האוטו-קוליות כשאנו אורכים שהמעמד הבין-איש, מאפיין ברוחם פוסולות, ואולם, מעבר להבה האוטו-איטיביות, מעניין לנסות בהיבול העקרוני בין תפיסה פסיכולית כוללת, עטפאלטיבית, לכך שבה השגתה במעמד הבין-איש, לכך תפיסה משפטיה ופונקציונלית של, המאפיינת מעמדים אחרים ברוחשית בשמאל הבין-אישית נכנס כאום שלם, כפי שיצד מקצועי, הוא גם בו גיל מייקטיב עמדת חברותית מסוימת, מתאם פניו מעיד על מאב דוח, ובין השורות אשר להפסיק על דעתו, אך אם אין מפורח, לעומת זאת, בו-השגה מעל דפי העיתון או נלי האחר, אינו קיים מעבר לנפקוד החינוכי או השדור, כל פיס סתף שגלה עליו פסוהי הכוליות, אינו

7. דוד מסירות של תהליך התקשרות

סקל יוצא על היחסים הפוסולותיים הוא שישמש התבונה שבין המוען לממן, אם נצא ממדן מודל של תקשורת

מראות, מיעדים דיומיקית מסוימת כשם שנוכחותם של המשתתפים באולם, היא כשעצמה מהווה מכה מוחית לנפש. לכן, המכה המשותפת של הצורך הניתל חלק בניה המצומצם נעוץ בעובדה שהיא נכזבת על ידי, ושואף ל, פולחנותה, הרבה יותר מכל משותף.

אשר להבחנת המועד מן המועד, אין ספק שהמפגש קולטי, במשך זמן, תגובות מן המשתתפים והליכי כנסים נחשבים את אותה תהליך המשך הדברים, אבל עצמים הגדרת הפרטים מהותית הליכות הנקודים בדרך. יערה מה, גם אם הנושא הפרובוקטיבי מקדיש את מרב זמנו לתגובות הקהל, הרי שהוא יס את ההחלף, הוא שמטרה אותו - הוא הנושא.

ראש אפוא שכלל שקחה הנמענים גדל, כי גדלה הדמוקרטיה של המועד בגיוהל מעמד התקשורת, והמעמד מאבד מסופוטוניותו שליו ומגומשיותו. עתה נרין ביות פירוט במאפיינים נוספים של תקשורת ביד-אישית.

1.2.1.1 מאפיינים של תקשורת ביד-אישית

כבר עצמנו על כך שתקשורת ביד-אישית צנועה מאוד בדרישותיה. די בעצם נוכחותם של שני אנשים יחדות, יתרה, ותחבול או אפילו ישותקו, כדי שתתחיל תקשורת אבל המטשות היא מטעה במקרה: כפי שראו בשורות הבאות, תקשורת ביד-אישית ניתנת לתיאור ולאפיון בספמטריס רבים.

א. תקשורת כתוצאה של צרכים

המטרה הביד-אישית, כמותו ככל אינטראקציה חברתית, נשל מתוך צרכים של הנטולים בו חלקו זו הפתחה כשית מצבנה המליה משאנו מעלים בועזנו מעמדים דוגמת השיחה שלנו עם שיטר המצביע עברנו על הדרך שהפונה אותו עונים על הצורך שלנו במודע והוא מלאה את תפקידו, אבל גם במקרים שאינם כרויים במילתה, כמו במקרה שבו השומר מסמן לנו לצעוד בעקבות נסיעה במחיצות מופרות, או נכנסים לאינטראקציה ומתקשרים לשם מילוי צורך שלנו, אף כי מטבט ראשון דומה שהמעמד

ב. תקשורת בקבוצה קטנה (small group communication)

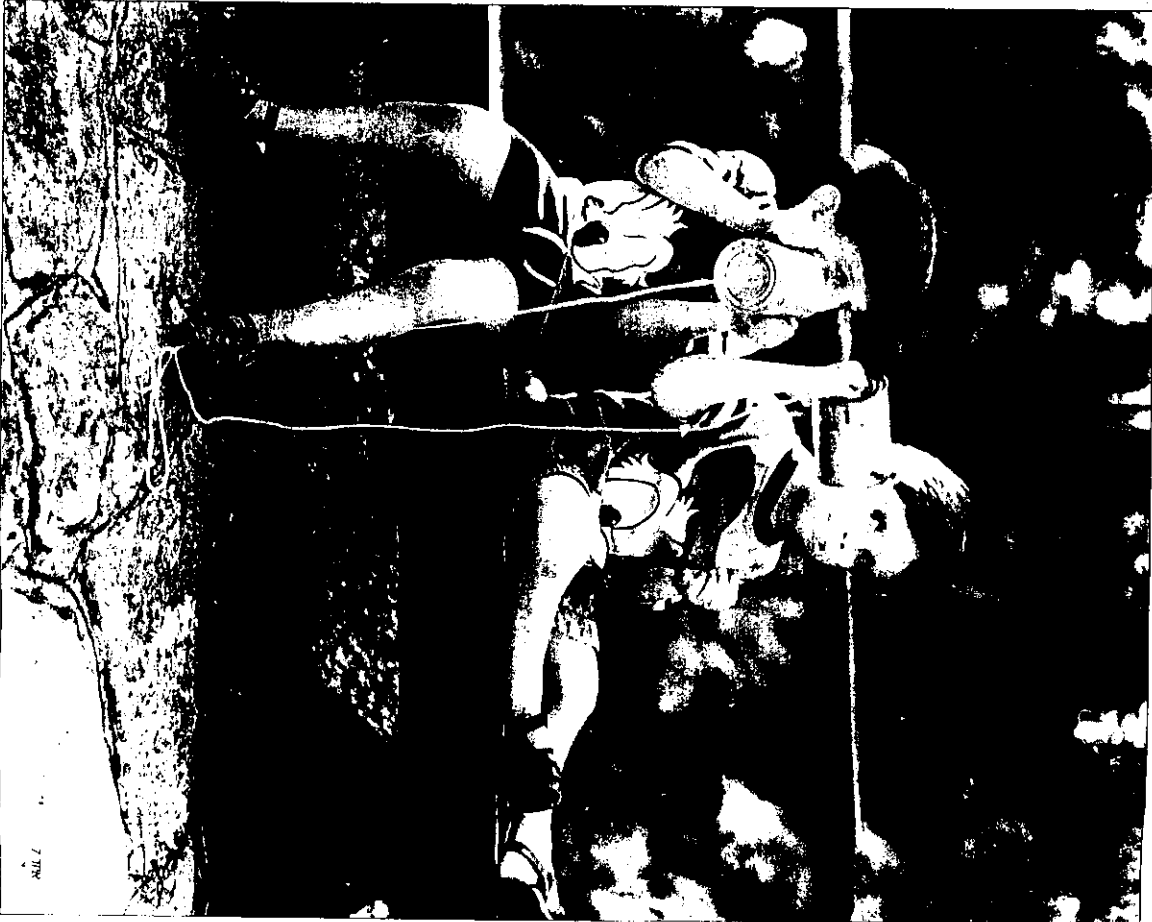
זו מעמד תקשורת המתרחש בתוך קבוצת אנשים, שיש להם מכה משותפת מעבר לריתום שותפים לאותו מעמד עצמי. הרעם המשותף הזה ייחודי לאנשי הקבוצה ויצור בה דימויקה מסוימת, לדוגמה, הוסיטה של סדרה למליה מעשית, ששותפת לכל החברים הווה של עישוי כבד ושל קשים בהתנגדות ממנו. היותה ניגם ללן עצמים, או תגובותיהם למידה האורה, משקפות את התמטייתיהם האישיות והקבוצתיות.

אפשר להוסיף ולקבוע כי תקשורת ממוקדת, שבה יש מכה אחת או על תהליך התקשורת, ומתלה אותו באופן רשמי סחות או יותר, לכך תקשורת שמתחלת כשיחה מעללת בין חברי הקבוצה, זה מצב חפשי יותר, שבו כל משתתף נוסל על עצמו את תפקיד המועד וכך הופך את חבריו לממענים. מכה שם הנוף קבוצה קטנה תוחנן בהתנה חדה וברורה בין המועד לממענים - כמו במקרה של חלופי הממונה או המוצה - תתוצרו גם אפשרות של חלופי התפקודים - כמו שותפת חסילן - מצב שבו ההיבחה בין התפקידים ממשששית.

ג. שיח פומבי (public speaking communication)

זו עמדה תקשורת שבו נואם או מורה נשואים דברים לפני ציבור שותפך את השיחה לשומרי, כי אם מצד אחד תנועתו של השופר - וליתר דיוק, הערך מספר רב של תגובות המשתתפת לו - ומפז שיי מבטות של השיחה, שעמקיה המועד והמוען בו קבועים ואינם עשויים להתחלף. עורבים אלה הם שיצורים שוני איכותי בין תקשורת מה לבין זו העוברת בקבוצה קטנה.

ישמש הבדלה החדישמשפעת הנוכחית לעיל כדי נכחון מעמדים שימוסיים מסוג זה: נואם לפני קהלשומעים מודמן בהייד-טאק שבללודון, או הרצהה נגשית וקריטיציון מסמם האגודה ללמחמה ספרותי. ראשית, הדגשנו את תנועתו של השופר למראית עין, המהותיים, בכל אחד מן המקרים, אינם עשויים האחד לולמו בכל דרך שותף, אך אין הורב כי, הואיל ועצם בואם לשם, עצם ההתקבלות שלהם סביב הנושא בהייד-טאק, הלקו הם המכנים המשותפים אשר מסוינים

תמונה 7

שסמרים אחר לא נשלחו, ולא נעזרו להישלח, וקולטים בכל זאת... ועת' יש שראוי בנדבוקים המסור המבולן מפקד מסר את...

ב. האם התקשורת היא בהכרח מבוססת על פסק... בנר גם בקיומה של תקשורת כלת-זימה?

ב. האם התקשורת היא בהכרח מבוססת על פסק... בנר גם בקיומה של תקשורת כלת-זימה?

ב. האם התקשורת היא בהכרח מבוססת על פסק... בנר גם בקיומה של תקשורת כלת-זימה?

ב. האם התקשורת היא בהכרח מבוססת על פסק... בנר גם בקיומה של תקשורת כלת-זימה?

ב. האם התקשורת היא בהכרח מבוססת על פסק... בנר גם בקיומה של תקשורת כלת-זימה?

במודלים של לאסול ודה-פלי, למשל, המסויכותיות... שהמדיה את לאסול אוסור וטראם, משתמשות בשיטות...

ב. האם התקשורת היא בהכרח מבוססת על פסק... בנר גם בקיומה של תקשורת כלת-זימה?

ב. האם התקשורת היא בהכרח מבוססת על פסק... בנר גם בקיומה של תקשורת כלת-זימה?

ב. האם התקשורת היא בהכרח מבוססת על פסק... בנר גם בקיומה של תקשורת כלת-זימה?

ב. האם התקשורת היא בהכרח מבוססת על פסק... בנר גם בקיומה של תקשורת כלת-זימה?

ב. האם התקשורת היא בהכרח מבוססת על פסק... בנר גם בקיומה של תקשורת כלת-זימה?

מחד מבינת על מעורבות במרחב, תופסים את חליליה... כמציאות ופסיקה את התנהגות הבהורים על סמך טולד...

ב. האם התקשורת היא בהכרח מבוססת על פסק... בנר גם בקיומה של תקשורת כלת-זימה?

ב. האם התקשורת היא בהכרח מבוססת על פסק... בנר גם בקיומה של תקשורת כלת-זימה?

ב. האם התקשורת היא בהכרח מבוססת על פסק... בנר גם בקיומה של תקשורת כלת-זימה?

ב. האם התקשורת היא בהכרח מבוססת על פסק... בנר גם בקיומה של תקשורת כלת-זימה?

והיראציות השליון השוררת - כל אלה מניע מוח לקבל את ירושתו של היקספור לאורזים שהתחילו באלטונו. מיתר מקבילי מקומית, נוכחתה של "ירח" הרפואה על יום כשלוש, אלא ש"כישוף" אינו יכול לתת בדרך שבה רג אפי המת של המלטי יתרה מזו, ההבדל בהר אינה דבר שניתן להגות על הדעת ומכאן, שהאודותה של אופלה היא תוצאת הנהגותה שליוח הדיון של אחיו, נשכח את נופה למשפחות הנהגה ואלמלא המשפחות המקומית שנתנו לתכנים של קלאודיוס מורלינו, הספור כולו היה מאוב את נענו. מה רג הנהגה אשת המה הניהפה לשאת את אחיו אדרבה, אלתה ממושפת הינה גוררת הנהגה גניבור השדרה; (Bollmann, 1966).

זוהי אולי דוגמה קיצונית ומשט טריוויאלית לפניו בין תרבויות, אך הדברים אמורים גם בפערים מהות דמטיים וברדוגמאות מוח אקזוטריות. למשל, מחקר על סדרת הטלוויזיה הפופולארית "דאלאס", הראה, שצופים מתרבות שניתן, מסיקים משמעות ולקחים שונים מתוכנם של אותם פרקים בסדרה זו (Lübs & Kaulz, 1986). החוקרים, אלקרינו ניוס והמוס לנס, ניתחו את פרק השיחה שהתגלע בקרב קבוצת עובדים של צופים מכל אחת מהתרבות אלה לאור צגייה במקום מסוים ממיקר הסדרה. הם הראו, בין היתר, כי התופים הערבים מכלים

קורבה למשמעות המקורית המכוונת, היא מוקפיה של אירחבה מידת הקורבה או החיזוק בין המושג לבין המושג מכוונה תרבותית, חברתית, או היסטורית. לטקסטים יש אפוא חים משל עצמם. מרג שהמחבר שיער את הטקסט שלו למאמץ (בכתב, בעל-פה, בתמונה או בצליל), יכול הטקסט לנבש ולשמש משמעותי ולהתחזק במידה זו או אחרת ממשמעותו המקורית, הכל לפי טיב התפנים המעמיקים אותו.

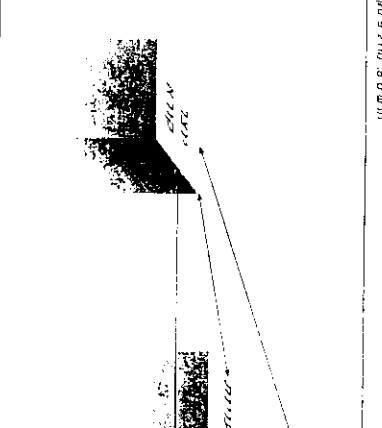
משיחתו של פוסק עולה, שלא כל מקרה של אירחבה אפשר להסביר במובנה של רש או של קצר במקשורת אירחבה יכולה להתחיל לנבש מהבדלים תרבותיים בין המושג לבין המושג, המחבר, הטקסט והקורא הם ראי של תרבות, וכדי להבין כיצד מקבלים טקסטים את משמעותם הייבם להקור את התרבות שבמסגרתה נוצר הטקסט, על סמליה וערכיה, ולבחון נכונה את התרבות שבמסגרתה הוא מתפעט. הפעולה נמורה ליצירה מחושט של משמעות הטקסט, תוך אינטראקציה בין הטקסט עצמו, הקורא והסביבה החיצונית יתרה מזו, זהות, או תפיסה מלאה, בין המשמעות שאליה התנתו המושג לבין זו ששורה המושג הוא, לפי גישה זו, במשג בלתי-אפשרית.

מודל פוסק

אם המושג של יאקובסון מוכיר בגוריו החיצוניות מודלים קיומים, הרי המודל של גוריו פוסק (Fiske, 1985) דומה יותר למודלים המעגליים, אבל גם המושג דרמיון הוא שטחי. שכן כישועלי שהוא מנוחה אין פוסק מנסה לומר את כליון הדינמיה של מסרים ואת התחנות שחם עובדים בדרכם, המעגל, או ליח דיוק המשלש, ששפירי פוסק, מעד רק להמחיש את האינטראקציה המשתמדת אשר מתקיימת בין הגורמים הששתתפים בתהליך התקשורת, אינטראקציה שבאמצעותה מקבלים טקסטים את משמעותיהם. פוסק מביא תקשורת כריצה (מטאטקסט) וחלפין (פאטאל) של משמעותיות, וחקר תקשורת כחקר טקסטי ותודות לידיו, המושג, כלומר מחבר המסר, הנמען, הקורא (או שומע או רואה) אותו, הם שור משעל בתהליך התקשורת. שכן גישה זו רואה יצורים משמעותיות (מבחינה גרפית ומבטא הדבר בהספא באותו קודקוד של המשלש) ומדוע שכן המסר הוא מנהג המורכב מסימלים שהמשלש מייחס להם ולליהותיהם משמעותיות, תמנע, ובואו למענה את המסר, צריך לעשות פעולה מקבילה - לייחס משמעותיות לסימלים שלפניה. זאת הוא עושה על סמך ממצאי התרבותיים, הערכיים והאידיאולוגיים, הרקו חברה של, השללתי, גילוי, מינו, וסיבות חיצוניות כגון זמן, מקום וכו'.

כשנבדלים מחשבו את כל המשמעותיים הללו קל להבין מדוע מסרים אינם נלקטים ומפועלים אוטומטית על-פי כוונת שולחיהם השאלתי, עד כמה המשמעות הפועלת

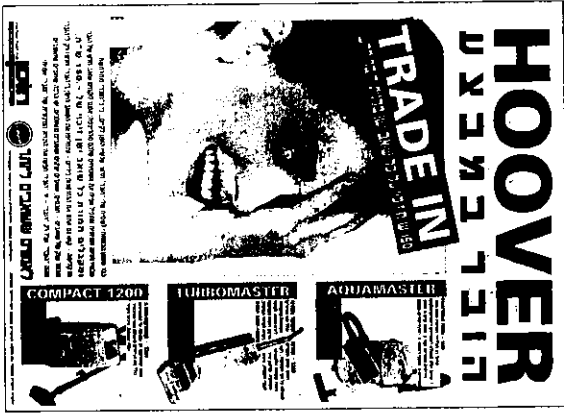

חכמה באחריות של קודש לבנה ובכנה אדם, כאל מניע שמטרתו משיבת תשובת הלב אירית מנע של תקשורת בין המסרים לקרא.

אם כי מודעה זו כמו מבנים יום-יומיים רבים, מרמזה ניצוד הפונקציות התקשורתיות השונות משובות או בו משמעות בדינמית, אם כי בדרגות שונות של דומיננטיות כפי שראינו, הפונקציות הרפרנציאלית והקואטיבית הן מרכזיות ובלולות במודעה, והן אכן מבטאות את תכליתה הריקורית הפונקציה הפואטית מורגשת אולי מעט פחות, הפקציה האמוטיבית היא שולית, והפונקציות המטא-לשוניות והפואטיות מופיעות כאן רק כדמם, אם בכלל.

הדגש שיאקובסון שם על תכלית המסר כמטרה לנתנה המנהג שלי מורה את הצעותיו של בראדוק לשכלול המודל של לאורלי, ומעניין שנצטוו של בראדוק התמססה באותה שנה שבה הצגו יאקובסון את המודל של (1988), על אף שאין קשר ישיר בין הדברים בשתיים. הראויים נבר העניין בחקר המשג שבו הלשוני לבין הסיבות והמטרות של השימוש בה, הדברים המקוריים התיסק בשאלות אלה קרוי פופמטיקה.

חשוב לומר, שהמודל של יאקובסון מחבון צריך לתאמה את הפונקציה הפואטית ברקשי לשוני ותקשורתית רחב, ודאי לא להצני בהתנה הדוממת תיאורית שלמה של תקשורת עם זאת, המודל הזה הוא אסמפטיים חשובים ומקשורת המשמעות, שיתכנסים לפחות בתלפס, להחברה ולהחלה גם על תקשורת לא-לשונית.

אורג 3

ברמה כללית יותר, וזהו מן הסוג המנקייה הדומיננטית ביותר של המדינה כולה, שיהיה תכלית המסר היא לנרדם לזמנים להשתתף במבצע ולרכוש שואב אבק חדש.

המנקייה המאטית בולטת בסיומה "ליאנסיס" ששואב ליתרון, משתק מפנים המפוסס על הדמיון הלילי בין "שואבסיס" ל"שואפסיס". באופן כללי יותר, המנקייה המאטית מתגלמת בכל הניצוצה של המודעה, אך הטיפות הלשוניות נבלי קצת לשאבה אם יציגו זה מזה יצפצפה במיוחד.

המנקייה המסא ליטונית כמעט שאינה נראה כאן לידו כמיון. אם נסתכל במיטות המופיעים על הדום הראשון ונחלילן מימין, אפשר לומר בדרגתן, כי המבצע "שואב" וב"דלכלית" — חשישה שהם אחרים, הוא מבע משאב לשוני, שכן הביטוי "חשישה שהם אחרים" לא נכנס לפרש את הביטוי "ידבדלכלית" בהקשר הנכסח.

המנקייה המאטית בכל הנראה נעדרת מכאן לחלוטין, אלא אם נתייחס לשורה הראשונה, המסרת את שם

בתורם היה, כל מנקייה מקבילה לנרדם שבו היא משוקדת, או שאולי היא כמותה:

הורם	המנקייה
מקו	אמריקנית
נבע	קוריאטית
הקשר	רומניאלית
מבע	מאטית
קוד	מאט-לשונית
מסר	מאטית

כאן המקום להזכיר הסתייגות חשובה נוספת של יאקובסון מן הסוג שורה עצמו הלני. אף על פי שאנו מבהירים כי ישנה אספקטים בסיסיים של הלשון, בכל זאת נקטשה מאד למצוא שדר לשוני הממלא מנקייה את כלבד. הרבניות אינה נעוצה פולטון מחלטי של פנקייה זו או אחרת מן השיש, אלא בנייני הסדר ההירארכי של המנקייה. מנחה הלשון של שדר הפקד הוא רב-מאונה פנקייה השלשתי (שם, נעמד 141). במילים אחרות, רוב המסורים הלשוניים אונס מכלאות פנקייה אחת בלבד, כי אם צורה של פנקייה אחרות או כולן, אלא שבכל ספר אפשר לתרבע על מנקייה או פנקייה דומיננטית יותר או פחות שיש יצפצפו מן הסתם ברמשיעו של המנקייה המאטית, מאמר בנוכחותה דחה דואר הרבניאל בליקין ואילו הוראות הפעלה של ברמשיעו של המנקייה המאטית, קונאטיביים לא מכליסיים.

נקח לדוגמה את מודעת המסודת של הורב:

המנקייה הרבניאלית בולטת מאוד במודעה זו. יש כאן אימורציה על דבר מה במציאות, החל מהמבצע "הורב" במבצע" ובה במיטות על הדמיון השונים של שואב אבק, סולנוחים ומחזירים.

המנקייה האמריקנית נראה לידו ביטוי בעדוה של "הידבדל", מן הסוג הדומיננט המופלגות, האמרת בנף ראשון: יכבר זממן הוכסחי לשטה של הורב חדש, עכשיו הזמן לקיים" גם בתפלים של הדומיננט אפשר ליאת דמו לפנקייה האמריקנית. יתופסת את ה"ראש" כמנ שאנה מאמיה" כביכול להטבת המודעות של המבצע, כלומר, מפסחת את "ההנשחה" ביחס לנרדנו של המסר.

המנקייה הקוריאטית מוכנסת בנייה למבנים בנף השני ולפון יציגו: "קור גם אונם את התייניים בדידים" ובני

במקרה כאלה עוסקת השיחה ביטויי הלשון עצמם, ומסמלת, או כן, פנקייה מאט-לשונית. מילון של מנייס לקטיליונים — מילים המשמעותן או הבדלתיות.

6 המנקייה המאטית (אמאס) — מנקייה זו מתקיימת במסורים שמסודתם או אחת מסודותיהם, למשך תשומת לב לציצוב שלהם עצמם, לצורתם החיצונית. במילים אחרות, היא קשורה במעוד המ. ביטוייה המובהק ביותר הוא, כמובן, בלשון השיחה, שבה יש למבצע, לחיזה, לקשקש ולמנב שחיות לא מחוות, ואלי את גדולה יותר מן של התוכן שמסודת. אולם יאקובסון מסודת לחלוטין כי הזיהוי המוחלט של המנקייה המאטית עם לשון השיחה, ואומר, "לע ניסיון לנאמס את תחום המנקייה המנקייה המאטית בלבד, יהיה משני מטעה. המנקייה המאטית אינה המנקייה היחידה באמנת הלשונות, אלא המנקייה הדומיננטית המבטרת הן, בעוד שבכל פעילות לשונית אחרת היא פועלת כמרכיב משני ומסויי" (שם, עמ' 144). די אם נכיר את השימוש הנרחב בעלשון במנקייה זו, במסמאות פוסקות והועמלה (יאקובסון מבא את סיסמת הבחירות המסודת של יאקובסון "אז שאז 41). גם בדברים יומיומי אנו משתמשים, ככלי זרע, בתחבולות פואטיות רבות. אנו מתבלים את דברנו כמסודות, במתנמים עממיים, או כמילים בעלות חללה מיוחדת ולפעמים אפילו בחזרה מאלות.

לאחר שהביר את המנקייה התקשורתית של הלשון, מצני אורן יאקובסון פתחים, המקביל לתחשים שבמסר המסר

ערכי אמר, כלומר אי-אפשר לשאול לגביהם אם הם אמריים או לא נשארמים למישהו "יאל מכאן" או "תשתי קפה", או שיה לשאלה האם משפטיים אלה נכונים או לא נכונים, בנוגע למשפטים כמו "יאל מכאן" או "שתי קפה", שאינם נלדנד אם הם אמריים או שקריים.

4 המנקייה המאטית (אמאס) — מנקייה זו נראה לידו ביטוי מסודי שיקר הנלחם לייצור תקשורת לקיימה או לתקרה, נלדק אם הורג מועל... למשך את השומת לינו של ב"דחש" או לורח שולחו שם ל"אל הדובר" (יאקובסון, 1986, עמ' 143). ביטויים כמו "הליה" נכלפון נסחאת כנו "מה שלפד" ו"לולולולול" יכולות להחשב למישיעים של המנקייה המאטית, כאשר אין ספק בקשת אופורוצה או מסודתה, כי אם רק סימנים מסכמים למפיה על קשר או לסימון. זהו סימון התכוונה למנ עצמו יאקובסון מעל, שפנקייה זו היא היחידה ששומת לני אדם ולבצע חיים, שם לים סימנים המועדים לעצם יצירת התקשורת. הוא מוסר, שז המנקייה הלשונית הראשונה שורכשים הנוכחית, וים להכניס ליצור תקשורת ביטוי נכיל לשדר או לקלט שדר אופורוצה" (שם, עמ' 143).

5 המנקייה המטא-לשונית (אמאס) — מנקייה זו מייית את המבנים הרוסיים בקוד עצמו, בלשון, ואפשר לנונה מנקייה ביאורית (מכארת), לעתים קרובות ערכים המוע והמען לברר האם יש ביניהם הסכמה על הקרה: "לשאה אמר שביע" אתה נולד הור גם את יום הבח"י", או "מה פירוש 'אסחתי' אינו מכיר את המליה".

תחשיב 3 מודל אמאס - המנקייה המאטית

המנקייה המאטית

מאטית

מאט-לשונית

ואשר עובר מן המועד למועד הדורות ל(6) מנע שקיים ביוזמים קרי ערוץ כיוון נקישו פסיכולוגי עם יחד. את ששת המושגים הללו מציג יאקובסון בהרחבה הבאה.

על בני התרשום הוא מקפיד יאקובסון שיש מנקציות שונות של תקשורת לשונית, שכל אחת מהן מתבקשות בנוסף אחת במחולך התקשורת (ואת עצמו הבא), ואף ה:

- 1) המנקציה הפרוינציאלית (inflectional) – מנקציה זו מתבטאת ברפולסי, במציאות החינוכית, במשורר פולסי, בעיתון סקסטי, לכאן שייכים מנעים של קישורת עוברת, קשורת עטנה, מסתית אוטונומית, מהדורת השעות בדרך, למשל. היא בעיקרה ביטוי למנקציה זו. רוב המנעים שבה הם מבד דיווח על אירועים שחולשו או שנתקיים להתרחש במציאות, והם בנויים כמספטי יחיד (כמו "ראש הממשלה נאם אמש בעצרת המסחר בתל-אביב").
- 2) המנקציה האמיטבית (asymmetrical) המכונה לעיתים אקסטרסבית – מנקציה זו מנקצות במובן, והממשות במנעים שקיבוק ביטוי יחסו על הדובר כלפי הדובר עליו וראו מדבר, הנקרא המנקציה נותרת של מנקציה זו הוא מבלות קריאה של תכלית, הבעת רצון או יחס, כמו "לעזאזל!" או "איכס!", אבל בדרך שהדובר האמיטביל קיים במנעים רבים, מורכבים יותר, ונמדדת לכשהו אולי בכל מנע (לעיתים קרובות לא כמילים עצמן, כי אם באינטונציה, בהבעת הפנים וכו').
- 3) המנקציה הקונטראבית (contrastive) – מנקציה זו מכונה לעיתים, וביטוייה המובהקים הם צורת הגוי והצמית, ההבטחה הפרורה בין משפטי ציור לכין משפטי חיות, אומר יאקובסון, היא כנד של-צאונם אין לייחס

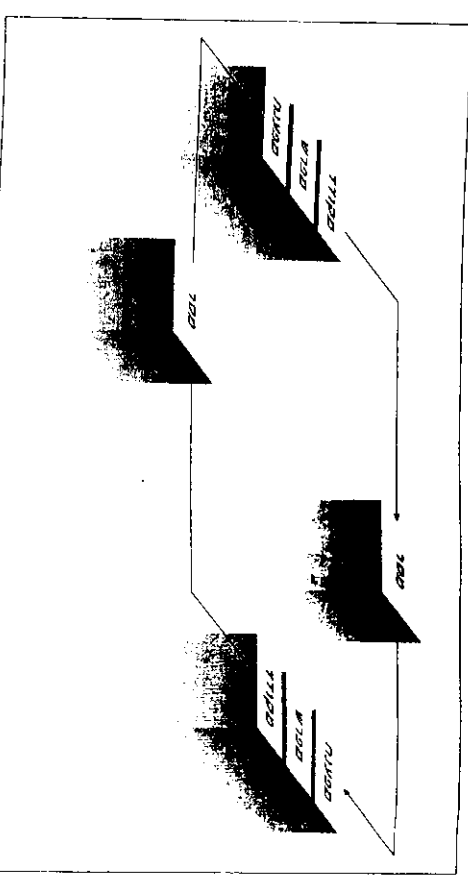
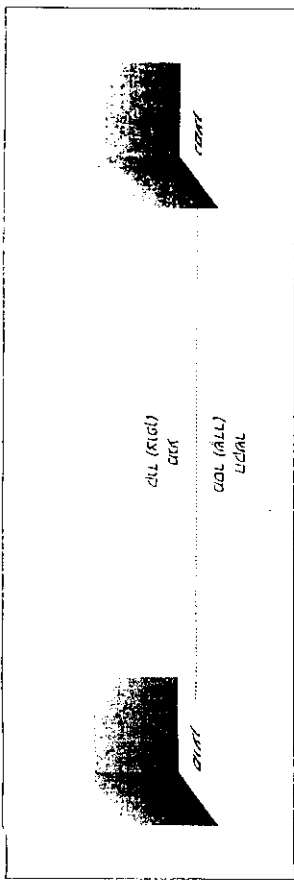
עיקר השומת הלך לכסדר התקשורתי עצמו ולא לתחילך של הצברות ממועד למועד, הם יוצאים מתוך היתה שבונה המסר, ותנוע והפירוש השונים שאפשר לייחס לו הם הראשונים והיקריים המסבירים את טבעה של התקשורת האמיתית ואת בעייתיה.

מודל יאקובסון

המסר שהציע רובו יאקובסון (Jakobson's model) בשנת 1958 מנסה לכאורה, בצורהו החינוכית, בין אסכולת התחילך לבין האסכולה הסמיוטית, אבל במהותו הוא לכסה שיד לאסכולה השנייה (יאקובסון עצמו היה בלשן וחוקר ספרות מובהק). נקודת המוצא של המודל הוא חוק לשון השירה, והוא נמסה להראות שהמבנה של לשון זו אינו בהכרח "סמיוטי יותר" או "מקרי פחות" ממבנים לשוניים אחרים. החבול בין שירה ללא-שירה נעוץ במסורת השונית של הטקסטים, או בלשונו של יאקובסון: "למשל, כל התנהגות לשונית מכוונת להשגת תכלית, אלא שמטרת שונית זו מוגו והראמה האמפטיים לשונית, המטרה המבוקשת היא בעיה המסיקה היום יותר ויותר את החוקרים את שונה השונים של התקשורת הלשונית". נמצא מסקנת: "יש לחקור את הלשון בכל מינון הפונקציות שלה" (יאקובסון, 1988, עמוד 139).

ראשית מנעו יאקובסון את הגורמים המשתתפים בכל פעולה של תקשורת לשונית, ואלה הם: (1) מוצג, אשר שולח (2) מנע (3) מסר (או שיד), המתייחס ל(4) הקשור או לרמז כלשהו במציאות, ואשר מקודד ל(5) קוד, קרי שפה מוסכמת ומשותפת למועד ולמנע,

תורמים 6 מודל יאקובסון - הגורמים המשתתפים במערכת השונית

תורמים 5 מודל אוקטו וטראם

מכל המעבר לתיאור המעגלי, יש כאן חרוש שרוב בתפנית הפיענה והמשיגות כשני תחליכים מבהילים, לפניהו התייחסות חדשה לשאלת הפעל בין המסר ששולח לבין המסר שהתקבל, על-פי הפיחה זו, המנע קולט סימנים, ולאחר שהוא מפינה אותם, עליו להעניק להם משמעות – והנה תורום סוגיליז של למסר ששולח אליו, אורגו האותיות והמילים הוא רק תנאי לפירוש משמעותו, ולא רק והתועת החיבורק אינה זהה לפירוש משמעותו, ולא רק בלב רשע, שהוא גורם כפני חינוכי. קודמו זו מבחילה אורנו לכוללים מנע מודעת של האסכולה המסמית.

1.1.2.3 מודלים סמיוטיים

סמיוטיקה היא המתקן השייטת של מערכת סמלים וסמנים המשמשת לתקשורת בין בני-אדם. מטרתה הכוללת ביצרת היא, מבחינה זו, של סמני חשף, אבל גם משרות של סמנים חתומים – למשל הפעות מינים, תנוחת גוף, מניגונת לבוש – ואפילו משרות סמנים רבנים להשיג אחרים הן משא למתקן סמיוטי מודלים המתארים תקשורת מנקציות מוצא סמיוטית מנינים את

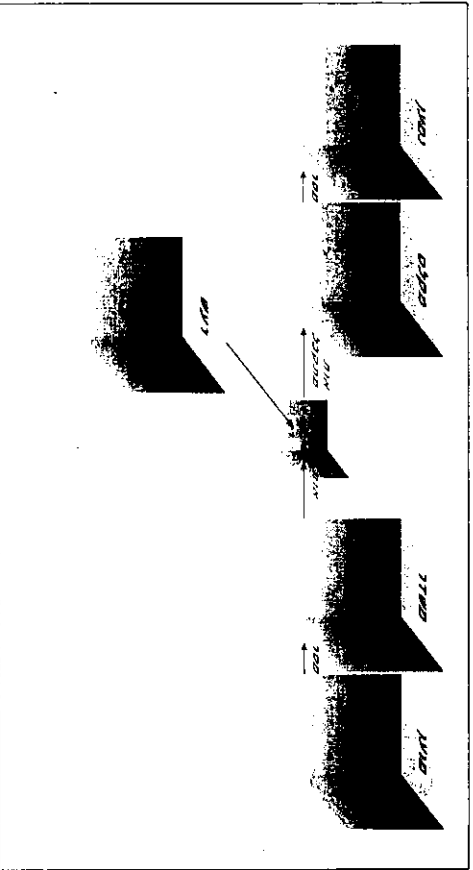
מודל אוקטו וטראם

מסל מעגלי יוסף, והלצב מוקדם יותר, הוא זה של הפסיכולוגיוטס האמריקני צ'ארלס אוקטו וטראם (Charles Ogden) וחוקר התקשורת וילבור שראס (Wilbur Schramm). המודל שלהם מודגש את-מילות ההבעה (הקידוד) והפיענה של המשמעותים במעמד, תקשורת (Schramm, 1954).

המסל מציג את שני הצדדים בממלאים, לסיווגיו, אותם התקדדים המנע מקודד ומשנע מסר המשתלעט בידי האנן, וזה בתורו הופך למנע. אי הוא מקודד מסרים וכשנע אותם למנע, שידועפ לפרוד זה למנע, לדוגמה, אחד שהוא מנעין ומשנע תבנים, הוא קולט צוזרמו משיטה-למילי בשירת רליג מסים את מסריו במילים בשער המסר נבנות כסימן מוסים להחניגיוות, פיווח כמיו לשעששים, או הנפת יד כמחנות ביטול החבהה הפורה שרביטת המודלים הקודדים בין תפקיד המנע לבין תפקיד המנע מישישעית עתה, הואיל והם שיי מילונים סממיתיים שוויו-תפקיד בתחילך התקשורת, גם משקלים של מילונים וספים השונה כאן לעומת מודלים קודמים – משל מרבי מוחם להצפה ולפיענה של הובניים המעובדים בתחילך התקשורת. יותר מאשר לערוץ המביתם, או להשפעה הפיווחת להם.

תצלום של תוכנית המסלול שצילם ד"ר ז. טל

ביקורת על המודלים הלינאריים

המחברים הלינאריים השונים מתארים את התקשרות בצורת תחליף קווני הוויסטי, שבו זורמים המים בנתיב אחיד. מן המועד אל הנמקין, זוהי, לשעת מבקריהם, נקודת התגובה העיקרית שלהם. מודלים אלה מתעלמים מן הקשיות. בשיחה בין דיונים, למשל, זורם משוג מירי מהמשמש לדובר, והואיל וקיימת אפשרות לתנובה בלא שחת. לא כך הדבר במערכים של צפיה טעלוריוויא או האנה לדויג, אלא שגם הם, מוגש ומשוכב ככל שיהיה, המשווים קיים, ונא לזיז ביטוי במכתבים למשרתי ובשיחה לאולם: נוגיש, כי המשוג אינו עניין טכני בלבד — יכולת הפיתוי של הנמשך לענת למען, להעיד על לגודל התחשבות בנמשך ובמשוג שהוא משוג לשיחה למשל.

לגודל — אלא מרכיב מהותי המשפיע על ההחלף כולו. למשל, כמות לשיחה את מסורי, הנמשך במשוג לשיחה משמש טכני לשיחה של מסרים ומסרה ייחתי לשיחה לשיחה. לעומת זאת, במציאות אין החברה נחלקת חלקה זה וזה עוז ביקורת, הקשורה לרוב הזמן, מדעית והפולמית. שדורה בעת שחתו המודלים המקוטמים.

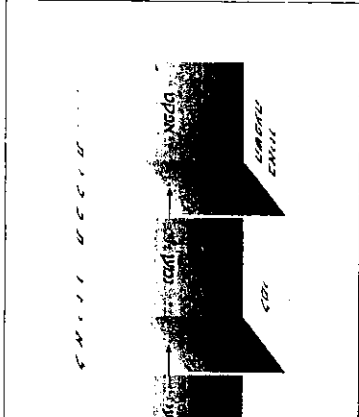
מבטל של שאגון ויוניו נבדל מזה של לאסול בראש והאונה בכך שהוא מבחין בין מרכז צבירה שונים של המסה: ראשונה במחשבה, או ברעיון שנוכל בראש של המסך, ואחרו הוא צריך לתנוג או לקוד לסימנים ולאותות שניתן לעדום באמצעות משרה, כמו, למשל, מלים נהוגות כקול. לעומתו, הנמשך צריך לבצע פעולה סממנית — כלומר את האותות בעזרת מקפטי, ולפענחם, למשל. לחדרם בחורה למסר. גם אם לנו עניינם של מניעי המודל עמדו מוקד (Zusammenhang) ומקלט (Aspekt) בניקוי במבנים הסמנטיים — דהיינו, שלפני דוממים — הרי שגם הוויסטי, במישורו או בעקבותיו, לתיאור תחליף התקשרות את החרוף בקרב כלשהו.

הדומם נוספת במודל שלהם היא מרכיב ה"וויסטי" בהתחלף הקשורת, מרכיב זה חסר בנוסחה לאסול ועניינו בפער האפשרי בין מה ששניג המועד לבין מה ששולט האותות והמשוג למקפטי, כמו קו טעלור משוג לשיחה דומם, או אנטנה שברה, ואולם, אין כי המסך המוחלף לא נחשבו קליטתו למרכיב מרכזי במודל התקשרות. מה שחשוב לענין בין המשוגר למקלט אינו המקלט עצמו, אלא לקיים בערוץ התקשרות.

אין לי צדק, נוסחת לאסול הוויסטי לשיחה חקיקים רבים ללא ההשלכות של כל תחליף, מותר מה, דומה כי ברהנשת היוותו של כל תחליף, תנוגים של סגורותיו והתחלפות, שמיט בראדוק את הבסיס המשותף לאפיק ממשור תקשורת שונים. בסיס שאחר אמור מודל לראי, שקי, כיוו ברעיו תכלית ממוגמים בני שוואות: לזונת, או כדי ללמוד על טבלטיו או קוראים את אנה קארינינה, מניינים בנתיביה מקצועיים ומאיינים קורניו משפחה של הסופי, האומנם ממסור התקשרות ששתתנו בהם דומים זה לזה נובח תכליתם המשותפת: ואם אותם מקורות עצמם משמשים לחקר שקיעת האצולה הרישית, האומנם תוכלית השונה שמה את אומנים התקשרות? המודל המקורי אכן מונה קט את המבנינים המציינים, אשר חיוניים לתחליף התקשרות, ובכך מאפשר לעמוד על הזמין בין ממשורים שונים אין אם תכליתם או נסיבותיהם עשויות להיות שונות.

מודל שאגון ויוניו

מכל דומה במסור, של הקשורים שאגון ויוניו (Shannon, 1948), שאגון, מבחין בתחליף התקשרות בארבעה מרכיבים עיקריים, ובמרכיב נוסף, מתעורר, אשר עולל לשבש או לתמוס את התחליף כולו.

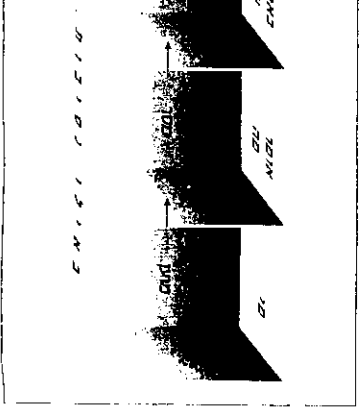
תצלום 2. דוגמת מודל שדורה וזמל

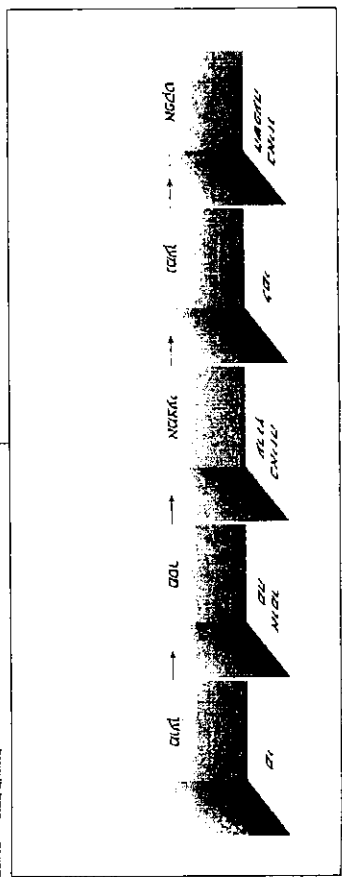
(1972) קרא לבידול על הפרדת אשר זורם דעתו המודל ומשוער בהתחלף לרבים של עשיית מדיניות.

זרמת מידע למודל לאסול

ככל מודל המראה מציאות, אין נוסחה לאסול חיסאת במשטחת, הואיל ומרכיבים אחרים בפועל התקשרות אינם מוצאים בה ביטוי. במודות הזמן ניסח חקיקים אחרים לשהן את מודל לאסול ולקויל, בל לזנח אותו ככל ברודוק (Baddock, 1958), לזונת, חוסך את הניסוח שבו מדרושה התחליף ואת תכליותו כמרכיבים חיוניים לאסול.

תורחת של ברודוק מביאה בחשבון שמסר אחר נשאי לקבל ערכים תקשורתיים שונים במסכות שונות. כך, למשל המשפט, "ישם חדי גולן, הויסטי היד וגי בסה", אכן מקבל משמעות מספרות בריר של החל, ואולם, אם ייחסו כמסודת ממסך לחייל בניסוח של חרובת של עמלתי יקבל משמעות שונה לגמרי. גם תכליתה חסר המובנת בה, המודל הנמשך מעורות אלה, למשל, חד עשוי להיחשב לסמנון רשמני ומורכב יותר לו היה זה מאמר מדעי לא מסר ללימוד עשיר כור מצוא ששטרתו של הממשך וניסוחו מעולות הם מרכיבים אשר משפיעים על אופיו של התחליף.

תנאים: 1. מודל לאאולד

מיצאד לייזן, והתבטק בכתבדים של פרד וואקסמן, מאזן יחודי בלב לאאולד בכך שישם את תורת הפסיכואנליזה לחקר התוצאה הפועלת. בנתח את פנינתו הליברל במונחים של אישיות ושל מילונים אישיים. כמו כן רבים עומדים, הוא הנהג בשינוייה של התקשורת כאחד הנושאים שעל חושי המודנה לספק בנתח ולדונום, והתמד נושא זה במחקר מחקריו.

המונח של, מסינים על גבי תשאית וצא תורה: התשאית נלקחה באש המורה העניד ונוד לאא כל עבודתו עשי עשיר אחד כך עוזם לדונת פרופסור, דונקא בקפולנה וטשפטים של אוניברסיטת ייל.

לאאולד היה החלוץ המודנה של יחודיותו במחודותיה מרכזית בנתח התקשורת עבודתו והושפעה עליו התופעה בספר סכנינות תמונה במלחמת העולם (הראשונה), במלחמת העולם השנייה ולאחריה הוא ירה עני מחקרים גדולים של יחודיותו - האחד בספריית המונים המונים האחריו והואחר באוניברסיטת סטנפורד - שבהם נבדשו סמלי התמונה, זנות של האליטה העולמית ודעותיהם הליברליות העולמיות, תמונות הוא ירסה לעוד עניד עיוני כולו של תמונת הזנת המהלך העולמית עופי שיאפשר עיונה ביספיליאריה וביספיליאריה תמונה.

התקשורת האקולוגית במלחמת העולם שפרד בנתחן לאאולד מופיע אי שי (1960) מודד את קובנה המודניות בשאיה לציפ לייזן חופש יודבר, דונת חופש העיתונות, בנאשים של תמונת עיה כמה תמונותיו היו קובני יאא בנדק הם נמדיים עיליים על ידי כל מסודות דמוקרטיה אחד מאיה, המונה והתפרדו של התקשורת בנודיה (1948), מצג את הליברליה של לאאולד על תפקיד התקשורת. מימד המדינה, היאם יצירת המעשיית הנתונה משפטי המופנים - יי אומר מה לני, באמה ערוק, היאם השפעה, הוא פן תמונת המודנה המסיימת כיתה של התקשורת לאאולד הוא פן תמונת עיה המודניות, ועוד את המעשה בנתח התקשורת כפחה לעינו חושי תמונת של עישה מודניות במתחך בד השפעה בשם תמונת התקשורת המודניות עיבריות

השפעה (effect) - השינוי המתרחלל במענים בתוצאה מקבלת המסר, בין אם מדובר על השפעה מעצם העברת המסר, כמו יצירת קשר בין מועד המסר לבין מי שקורא בו, או השפעה של המסר עצמו על המועד. התוצאות משיר בו, או מהגנה, ורשיית מוצר השפעת פרסומית, הגברת מעורבות וידע לאור חובנה או נאום, מידת ההשפעה שושפעה נכחת במספרות המודל האמצעות השוואה בין מועד המועד, בהשפעה שורה להשיג לבין תמונת המועד, למשל, כמה בתורים אכן השתכעו להצביע עבור מועמד לאחד ששמנו את נאמנו.

מה נבחן את הלימודים באוניברסיטה המודנה כמטרת תקשורת על ידי מודל לאאולד כיו לעשות זאת נשכ על האולטיה של לאאולד בסדרו:

"מי" - כותב היחודה ויועצי הם המוענים של הטקסט שנמצא כעת בידך, התכנים של היחודות הם "הימי", "לאאיה ערוה" - אלה הן החוברות המודפסות שערךך, "לימי" חמנה המודע המופיע ביוחדות - אלה, תמונות או קריאה על השאפה "באיו השפעה" נעה באמצעות חמנה ירעה של עס מום הלימודים, או מוזיות אחרת לפי מספר המיסיים לקויים הנה מעים במחאת

המודל ד' לאאולד היה אחד ממודלי מודי המודניות הברורים שהיו בהשפעה במאה ה-20 הליברליה המאפיינת העיניו העליון של חיה דונתים המונים. הוא עשיר דוסימות האנליטיים שצא, השולח הארפורי, בין השא בודונת המכלל והנדעו ינו

הודל ד' לאאולד (1902-1978)

על התנהגותו של קולט המסר. השאלות המרכזיות שעולות נכח מניחיות לורהם של ערוך המסייעים להשגת השפעה נכונה בחירה מוצלחת של ערוך התקשורת, דיוק ועלמה בחירת המסר, ומצד שני, לורהם אשר עשירים למצע השפעה, לצמצמה או לשבשה (פוגם שונים של השפעה בתקשורת). לעומת זאת, מודלים סמיוטיים מתמקדים בשאלה אחרת לגמרי - שאיזה תוכנו של המסר והיעילות על ידי המועד, כפי שהדברים מפורטים בהמשך. במסגרת אסכולת התחלוק נבחין בין מודלים ליאולדיים (קוויים) לבין מודלים מעגליים.

1.1.2.1 מודלים ליאולדיים

מודל לאאולד ראית התקשורת כתהליך חברתי מוצא את ביטוייה במספס של מסר שבו שנת האמצעים חוקר מודע מודנה הודל ד' לאאולד (1948, Lasswell), תחשוק, שלימים נדחה לבניו מודל לאאולד הליעה לתחא פאמלת תקשורת באמצעות תשובות על השאלות הבאות:

- אמר מד
- באיה ערוך
- למי
- באיו השפעה
- אפשר להמשיך את השאלות הללו במודל הנרחב
- הספיק עמוד ספול מודל זה מאפיינ תקשורת כתהליך שבו נובלים חלק המשיכה מליכבים:

- מימד (source) - יום הפעולה או מקור, דהיינו, אדם יחיד; חקר המשוואה או כותב מכתב, שורה המפרסם שורה; לחלופין, קובנת אנשים, אונן או מסד; רשת השיחה, מערך ממשלתי או חברת שחקי ויאסטרן.
- מסר (message) - הדברים שהמועד מבקש להעביר; תוכן המכתב, השיר, המכתב, או האדם שלי.
- אמצעי או ערוך (channel) - אמצעי התקשורת, המילים שדבר עמבר המועד את משריה דובר; כתב ספר, עיתון, או רדיו.
- מועד (receiver) - הפרט או הצבור שאליה מכוונת מערכת התקשורת; קוראי המכתבים והשירים, מאזיני הרדיו, או צופי התאטרון הטלוויזיוני.

- הודות המתקשרות במערכת הסמלים והסימנים, קול, חפסה המשוואת החיונית לקיום תקשורת (לדוגמה, חפירי תנועה, הלעת פנים, או הלשון המודית שבה נכתבו הדברים הללו)
- הודות המדגישות את האינטראקציה החברתית בין המתקשרים (לדוגמה, בניי, הכותב, לפנינים, הקוראים, נומיה ותוצאותיה).
- הודות העוסקות בערוצי התקשורת. האמצעים הטכניים המאפשרים יצירת תקשורת (כמו הספר שבדיונים) והשלכותיהם על מאפייני התהליך.
- הודות הוראות בתקשורת מקור של כותב, השפעה על הולת השליטה בו (לדוגמה כוחם הפוטנציאלי של הכרבים הללו לשעת את ידעותיהם ודעותיהם על התקשורת).
- הודות המתחלפות בקליטה, במונח ובהבנה של המסרים (לדוגמה, ליצני בנינו הפנוי קוראים שונים את האמר כאן).

על כן, ספק אם אפשר בכלל להגיע לתוצאה מספרה ומקומה של תקשורת על קשת עוונה ונדודה, שארות הבאות נכח מודלים אחרים המייצגים תפיסות שונות של תקשורת, אך לא יצביע לאצני מודל אחד ולדחות את האחרים, כי אם נעמד על תרומתו של כל אחד מהם להבנת התופעה בכללותה.

1.1.2.2 מודלים של תקשורת

בתקופה הקצרה בה התקשורת משמשת מטא למחקר עצמאי תחמת תפיסות שונות ומגוונות באשר למרות תופעת התקשורת. אחת הדרכים לימוד על ההבדלים בין התפיסות השונות היחודיות וההסתוות של כל אחת מהן, היא לבחון מודלים ספמטיים הממחישים אותן. מסעיפ מודלים כאלה נבחין בין שני סוגים של מודלים מתיידי חיצוני של שתי אסכולות שונות בתוך התקשורת, שלודר דודין נבנה אותן, עמקנות פוסק (Fiske, 1985), אסכולת ההחלוק והאסכולה הסמיוטית. מודלים החלוקים משסם הם: הם מעוניינים בעיקר בתהליך המכרתי של שינוי מסרים וקליטתם, דום מייצגים - בדרכים שונות - את השלבים והמרכיבים החקייים בתהליך זה, מאחריו מודלים כאלה עומדת תפיסה של תקשורת כתהליך של השפעה על משבטנו או

1.1 מהי תקשורת

1.1.1 הכל תקשורת

ממש בדגים אלה, בקוראן את השורות הראשונות, נוגדת תקשורת בין לבין, חבר הטקסט, כמו אותה דמת של מלייך, שגילתה כי היא מדברת פרוזה בלי-דעת. כך מתברר גם לנו, שאנחנו משתמשים, בלי משים, בתהליך התקשורת ובחסי-נגימתו תרתיים, שאלת השאלה, מהם המאפיינים של התהליך שאנו נוטלים בו חלק בדוג זה? ראשית, הידע של ודעיונותי יעבדו

עידים משלך - להרחיב את השלכותך, להנעים את זמנך, או להתקדם לקראת תואר המונח המיוחל. אם כן, החוראה והלימוד הם שני פנים של פעולה תקשורת טיפוסית לכאורה, אך עד כמה דומה פעולה זו לשירת חולין בין שכנים, שהיא פעולה תקשורת שביתה לא פחות? ומה המשותף בין האופן שבו אנו מתבוננים ביצירות אמנות ומפיקים ממנה מסר זה או אחר, לבין האופן שבו אנו מגיבים למסר של האור האדום כרמזי? תמונת אחת: כשאת רואים אדם לבוש שחורים וחמוש שריימל ומזהים אותו כחורף, האם היעדר כאן מסרים? ואם כן-שייחוט מנומך את ידו כדי לרשע זבוב ואנו מפרשים זאת כבעות כתובות ביטול, האם התקיימה בינת תקשורת? אפשר שהקורא תמה מדע לא הזכירו עד כה העיון, הרדיו או הטלוויזיה - אמצעי התקשורת המוכרים והפופולריים, ובכך, הכוונה היתה לחשב את תשומת הלב למצבים רגילים ושבחיים, שאנו מקיימים בהם תקשורת בכל להודקק לאביונים מתוחכמים

החדשים, ואולי כלא שניה מדעים לכך, בהמשך היחידה נבח דוגמאות רבות נספות הלמד להבדיל בינון ולמיון אופן לסניגון, אך די בדוגמאות הנרדדות שהובאו כדי להוכיח שלפנינו תופעה מורכבת, המקיפה תחומי חיים רבים ושונים ובאמת, כיצד נגדיר מהי תקשורת? האם ההגדרה צריכה להתייחס לכוונות של כל המשתתפים בפעולת תקשורת, או רק לפסרות של אלה שישמו אותה? ישאל: לא הכוונות הן העיקר, אלא התוצאות הלכה למעשה? האם צריך להבחין בין תקשורת העושת באמצעים טכנולוגיים כאלה ואחרים לבין תקשורת שאינה זקוקה לאמצעים כאלה? האם יש להתמקד ביחסים ההדדיים הנוצרים בין המתקשרים, בין הזדקק לשומע, בין הכותב לקורא? ואולי החשוב ביותר הוא דווקא המסר עצמו, תוכנו צורתו, או משמעותו?

המקיימת הורות לשנינו. אמלא כתבת את היחידה היא לא היתה נמצאת כרגע בידך, ואכלאל החלטת לקרוא בה, רעיונותי לא היו מציעים אלוך. העניין ההדדי שלנו כרעיונות ובהעברתם הוא הבסיס הממעי להתקשורת. רבעית, כדי שאוכל להעביר אלוך את דברי, ובדי שלך יהיה סיכוי להבין אותם, או וקוקים לשפה משותפת, במקרה זה, השפה העברית, ששנינו שולטים בה. אילו הייתי מתימש במערכת שימנים שאינה מוכרת לך, למשל, בשפת הטאואלוג הפיליפינית, קשה להניח שהייתי מצליח להבדיר לך את כוונותי.

המשיחית, אני משתמשים באמצעי המאפשר לנו ליצור תקשורת על אי פנינו הזמן והמקום המספריים בינינו. הטקסט המודפס שחיברתי בעבר ישמש אותך, כמו סטודנטים רבים אחרים, במקומות שונים, היום והלעדי. לבסוף, תקשורת בינינו יש תכלית, אני מקווה להלוק אותך מטעם מן הידע שלי בתקשורת כדי שידע על עמוד הישותך בסיוע לימודיך. ברמה אחרת, אני שואף להרחיב את חוג המעוניינים והמתמאזים בנושא. לך יש רדאי

